

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 890

DE MAN ZONDER GEHEUGEN.

fr. 1.50

Hij greep zijn verschrikkelijk wapen met beide handen vast.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Man zonder Geheugen

HOOFDSTUK I.

HET „PETIT LEVER” VAN EEN GELDVORST.

Herry Meredith ontwaakte om half negen in den morgen. Hij bewoog zich even in het geweldig groote bed, dat op een verhooging stond. Onmiddellijk stond zonder eenig gerucht een bediende op, die op eenigen afstand de wacht scheen te houden. Hij liep op zijn teenen naar een der vensters, en begon heel langzaam de zware, zijden gordijnen open te trekken, zoodat het zonlicht niet al te snel en verblindend zou binnenstromen in het zeer groote slaapvertrek, en daardoor de vermoeide, oude oogen van Herry Meredith schade zou doen.

Geleidelijk werd het lichter, en na het eerste raam volgde het tweede, en toen het derde, steeds even langzaam, totdat tenslotte het volle morgenlicht naar binnen stroomde.

Een tweede bediende was stil door een deur binnen gekomen, volgde nu den eerste op den voet, en begon de jalouzieën zoodanig te regelen, dat het licht niet storend werkte.

Het was een slaapvertrek, een vorst waardig. Herry Meredith was dan ook een vorst, al regeerde hij dan niet meer, ook niet meer op het gebied, waar hij jarenlang de onbetwistbare alleenheerscher was geweest.

Van het nieuwerwetsche staal, de nieuwe

zakelijkheid was hier nog volstrekt niets te bespeuren. Integendeel, de meubelen waren bijzonder oud, dateerend uit den tijd van Lodewijk den Vijftienden. Aan hun echtheid viel geen seconde te twifelen, en die prachtige, wit gelakte en vergulde meubelen hadden alleen reeds een zeer groot fortuin verslonden.

Tegenover het monumentale bed, te Parijs op een veiling gekocht voor een bedrag van negentig duizend goudfrancs, hing een geweldig groote ovale spiegel, omvat door een lijst, die door een kunstenaar geboetseerd moest zijn. Er prijken engelenkopjes, druiventrossen, en amor-embleemen op.

Op den parketvloer lag een wijnrood tapijt. Een groot gedeelte van de wanden ging schuil achter een half dozijn buitengewoon fraaie gobelins, waar van er een paar dateerden uit de zestiende eeuw.

Het praalbed was omgeven door gordijnen van blauwe zijde, opgehouden door vier schoone vrouwengestalten op de vier hoeken, van verguld eikenhout.

In het midden van de zoldering hing een kristallen lichtkroon, voorzien van een honderdtal kaarsen, want Herry Meredith was in zijn soort een kunstenaar, en dacht er niet

aan, dit middeleeuwsche interieur te bederven met het schelle licht en den killen gloed van het hedendaagsche elektrische gloeipeertje.

En zoo waren dan ook eenige bedienden verplicht, iederen avond al die kaarsen aan te steken, wanneer hun meester zich ter ruste wenschte te begeben.

Deze had zich op zijn rug gewenteld, zoodat de drie of vier tanden zichtbaar werden, die hem nog restten, rekte zich uit, en sprak toen met een schorre stem een kort bevel.

De man bij de gordijnen verliet zijn post niet, maar wenkte naar een opengebleven deur, waarop dadelijk een keurig gekleed jongmensch kwam binnenstappen met een groote bloknoot onder den arm, en een dikke vulpen achter het oor.

Hij maakte een diepe buiging, eerst voor het bed als zoodanig, en toen nog eens voor den man die in dat bed lag, bestapte de verhooging, en vroeg op een zeer beleefden toon:

— Ik hoop dat mijnheer Meredith goed gerust heeft?

— Als het een vraag is, Bloomer, dan moet ik er ontkennend op antwoorden, zeide de oude man knorrig. Waarom zou ik goed rusten? Is er aanleiding toe? Ben ik een man die nog kan rusten? Alles loopt mij tegen, iedereen werkt mij tegen, de dokters die mij behandelen zijn ezels, en zelfs jij schijnt mijn bevelen niet meer blindelings op te volgen.

Zijn nog bijzonder scherpe oogen keken den jongen man voor een kort oogenblik vijandig en wantrouwend aan.

Bloomer had een dramatischen kreet van afschuw laten hooren, maakte een gebaar van tegenwerping, en wilde zeker iets zeggen om zich volkomen schoon te wasschen, toen hij zich weer bedacht, de schouders ophaalde — maar dit laatste om zoo te zeggen inwendig — en op den stoel voor het bed plaats nam.

Het beste was maar, den ouden man te laten praten. Hij werd langzamerhand kindsch. Inderdaad sliep hij maar heel weinig, hij at niet meer dan een vogel, en men begreep eigenlijk niet, dat het vogelachtig, uitgeteerd lichaam al niet lang als een pluusje op den wind het raam was uitgezweefd en in de lucht was verdwenen.

De dokters taxeerden gekscherend zijn gewicht op dat van een vleermuis, en op zulk een beest gelek hij zelfs ook wel een beetje. Hij was verschrikkelijk mager en in zijn perkamentkleurig gezicht zag men alleen maar de vinnige, priemende, doorborende oogen.

Soms had hij vlagen, dat hij brabbelde en wartaal sprak. Echte zaken kon hij volstrekt

niet meer doen. Die dagelijksche conferentie met zijn secretaris Bloomer was eenvoudig een lachwekkende comedie, die volstrekt geen zin meer had.

Bloomer was nu acht jaren in zijn dienst, hij was gekomen toen de machtige beursman nog over al zijn geestelijke weerkracht beschikte, en hij had hem langzaam en geleidelijk zien aftakelen, tot hij niet veel meer was dan een wrak, een ruïne. Maar nog altijd gaf hij orders, en Bloomer vroeg zich wel eens af, of de oude man nu werkelijk niet wist dat die nooit meer werden uitgevoerd. De jonge man zou zeker reeds lang zijn ontslag hebben genomen, als hij ook maar de minste eerbucht had bezeten. Maar hij werd vorstelijk betaald, en hij zag volstrekt niet in, waarom hij dit luie, gemakkelijke leventje in het huis van een Nabob zou prijsgeven voor een zwaardere taak, die misschien veel minder zou opleveren.

Daarom luisterde hij elken morgen vol eerbied en onderdanigheid naar de soms heel wonderlijke instructies die hem werden opgegeven, liet de pen over het papier van zijn bloknoot glijden, en dacht intusschen aan een revuegirl, met wie hij pas kennis had gemaakt, aan zijn auto, of aan een fuifje dat hij dien nacht met vrienden zou vieren. Niet zoodra was hij de kamer uit of hij verscheurde kalm het blad papier met de notities, die de kindsche beursman hem had gedictieerd.

En dat was toch de man, die gedurende een kwart eeuw de markt had beheerscht, voor wien Koningen beefden, en die als een beursvorst gold, machtiger dan wie ook, en in Londen de gelijke was van Pierpont Morgan, Rockefeller en Gould.

Een booze blik van hem kon het verlies van een fortuin beteekenen, en een vloek een oorlog! Duizenden kropen voor hem in het stof, en tienduizenden waren van hem afhankelijk.

Ook nu nog was hij buitensporig rijk, en niemand kende nauwkeurig den omvang van zijn fortuin, hij zelf wel het allerminst.

Maar ook nu nog wilde hij als een vorst bediend worden, en zijn opstaan ging, als vroeger, met een gansch ceremonieel gepaard. Ja, dat was zelfs zeer in omvang toegenomen sedert zijn geestvermogens zwakker werden. Het gelek wel alsof hij zich een Nero voelde, een machtig keizer, die de beschikking had over dood en leven van een geheel volk.

En hij zelf scheen de vreeselijke, afschuwelijke eenzaamheid niet te gevoelen of te beseffen, waarin hij zich bevond, sedert zoovele jaren.

Zijn vrouw was al dertig jaren dood. Hertrouwd was hij nooit. Bloomer wist dat hij

een zoon had, een enkelen, maar waar die zich bevond, of wat er van hem geworden was, — dat wist hij niet. Er waren nog een paar neven, die hun oom nu en dan kwamen bezoeken, en dat was alles.

Voor de rest omgaven hem vreemden in zijn paleisachtig huis, dat zeker wel twintigmaal te groot voor hem was, en waarin vertrekken waren, waarvan hij het bestaan zelfs niet kende, en die hij in een halvenmenschenleeftijd niet betreden had.

Maar Bloomer schrok op uit zijn overpeinzingen, want de krassende stem van den ouden beurskoning begon te spreken, en hij zette maar wat cijfers op het papier zich houdende alsof hij vol aandacht toelisterde.

Nu en dan had hij moeite om een glimlach te verbergen, als de grijsaard instructies gaf die kant noch wal raakten, en effecten noemde, die reeds jarenlang van de koerslijst verdwenen waren. Hij wilde zaken doen met maatschappijen, die reeds geruimen tijd in andere Vennootschappen waren opgelost, en gaf bevel om ijlings obligaties te verkoopen, onverschillig tegen welken koers, waarvan er geen enkele meer in zijn brandkast was.

En al schrijvende bedacht Bloomer, dat het voor den ouden heer toch maar goed was dat hij een betrouwbaren secretaris had! Ook op zijn notaris kon hij bouwen. Overigens meende hij reeds gehoord te hebben, bij wijze van gerucht, dat de twee neven van den ouden man rondgingen met het voornemen, hem onder curateele te laten stellen, en dat was heel begrijpelijk, als men bedenkt, dat die twee mannen de eenige erfgenenamen werden van het reusachtige millioenenfortuin.

— Afgelopen! kraste de oude stem.

Bloomer stond op, boog nogmaals twee keeren, en verliet toen het vertrek, en het was hem alsof hij de stekende, zwarte oogen in zijn rug voelde branden.

Nauwelijks was de deur achter hem dichtgevallen of een stoet van bedienden kwam binnen, door een andere deur, toegang gevend tot een zijvertrek. Het waren er wel geteld tien. Een hunner droeg een groot, zilveren waschbekken, voor de helft met water gevuld, een tweede een zilveren schotel, waarop een stuk geurige zeep, een derde twee zachte handdoeken, en een vierde droeg met potsierlijke plechtigheid niets anders dan een ivoren kam, waarvan het nut problematisch was, want de man voor wien dit werktuig bestemd was had geen enkel haartje meer op het hoofd.

Dan waren er nog bedienden met scheergerei, met een manicuurdoos, een handspiegel, de ochtendkleeders van den beurskoning, reuk-

watertjes, masseerhandschoenen.

En de ceremonie begon, een herhaling van iederen dag, zwijgend en plechtstatig, als een kerkelijk ritueel.

En zoo goed waren die bedienden afgericht, dat niemand zelfs maar glimlachte. Aanstonds, in de dienstvertrekken zouden zij hun schade wel inhalen, als de strenge butler Briggs er niet bij was, want die hield niet van grapjes.

Het is waar dat het een zonderling gezicht was, dat kleine, dorre, verschrikkelijk vermagerde mannetje met zijn smal, geel vogelgezicht van hand tot hand te zien overgaan, alsof hij een pop was, hem te zien inzeepen en scheren, door den eenen knecht, terwijl een ander naast hem gekniel lag, en zijn nagels en handen zorgvuldig reinigde.

Halverwege de plechtigheid droeg een krachtig bediende hem juist als een klein kind naar de aangrenzende badkamer, vol marmer en gedreven zilver, en liet hem daar heel voorzichtig neer in het loutwarme bad, gedurende een paar minuten, waarop hij hem er weer uittilde, zorgvuldig droog wreef, weer binnen droeg, en overgaf in de handen van den masseur, die het magere lichaam kneedde en wreef, totdat men de botten hoorde kraken.

Tenslotte werd hij in het zijden ondergoed gestoken, dat speciaal voor hem geweven werd, en kreeg de zijden kamerjapon aan. Waarop hij weer een ander vertrek binnen ging, met den optocht der bedienden achter zich aan, en met kleine trippelpasjes naar het venster liep, waar het ontbijt reeds was aangericht.

Het stond op een zeer groote, zwaar gebeeldhouwde tafel, gedekt met prachtig damast, zilverwerk en kristal, eeuwenoude schalen, door kunstenaars vervaardigd, porselein uit Sévres, zilveren broodmandjes, en een gouden theeservies, afkomstig uit Rusland en dat aan een der uitgeweken grootvorsten had toebehoord.

En aan die rijkbeladen tafel at hij, zooals steeds, een zacht gekookt ei en een droog beschuitje, dat hij er in doopte, en met een zilveren lepeltje er weer uitvischte. Hij dronk er een halve kop thee bij, stond na vijf minuten op, liep naar een vierde vertrek, en nam daar voor het raam plaats, in een zeer grooten stoel, waarin hij bijna verzonk, en keek roerloos uit over Hydepark, want het prachtige huis lag aan de Kensington Road.

Zoo zat hij uren.

Waarom dacht hij? Wat ging er in hem om?

Niemand zou het kunnen zeggen. Maar ook mocht niemand hem ooit, om welke reden dan ook, gedurende die uren komen storen.

Bezoeken ontving hij maar zelden, maar op dat tijdstip in geen geval. Briggs had strenge bevelen ontvangen om dan iedereen weg te zenden, wie het ook was, en Briggs was als een trouwe hond, blindelings zijn meester toegedaan.

Om één uur lunchte de Beurskoning. Op dezelfde eenvoudige wijze, deed vier trekjes aan een dure havanna, en ging bij fraai weder een rit maken in een van zijn auto's, waarvan hij er vijf bezat. Laat in den middag ontving hij soms eenige bezoeken, die zeer kort duurden. Hij dineerde weer voor het raam met een paar lepels groente en een aardappel, opgediend in gouden vaatwerk, liet zich door Bloomer wat uit de dagbladen voorlezen, viel daar om half tien bij in slaap, en liet zich naar bed brengen, met hetzelfde ceremonieel, als bij zijn ontwaken streng in acht werd genomen.

Dat was het leven van den man, die nauwelijks zes jaren tevoren ministeries aan het wankelen had gebracht, en fortuinen had weggeblazen als strootjes op den wind.

Dien ochtend had het „Petit Lever” van den geldvorst al met bijzonder veel omhaal en plechtigheid plaats.

Het gelek wel alsof er ergens een onzichtbare regisseur stond, die tusschen de coulissen aanwijzingen gaf.

Bloomer werd langer dan gewoonlijk door den ouden man vastgehouden, en zijn zogenaamde instructies waren ditmaal zoo zot, dat hij de grootste moeite had, zijn ernst te bewaren. Meredith wilde zoo spoedig mogelijk aandeelen hebben in een kolenmijn, die men zoo juist onder de Zuider zee ontdekt had, en gaf last tot den aankoop van een spoorlijn ergens midden in de Sahara, die nooit had bestaan.

Toen de oude man eindelijk, na zijn ontbijt, naar zijn plaats aan het raam was gegaan bleef een van de jongste bedienden met opzet wat achter, alsof hij nog wat had op te ruimen, en opende, na zich te hebben overtuigd, dat niemand hem zag, een deur in het houten beschot, die blijkbaar maar hoogst zelden gebruikt werd en waarachter zich een duistere, zeer smalle trap bevond, waarschijnlijk uitgespaard in den muur, en die twaalf treden telde.

Die trap liep uit op een zeer klein hokje, niet eens zoo groot als een gewone muurkast, en daar stond, achter een verguld rasterwerk terzijde van den schoorsteen een goed gekleed man, die naar beneden fluisterde, zoodra hij de deur hoorde opengaan:

— Nu is het zeker voorloopig gedaan?

— Ja mijnheer! Hier valt nu niets meer te zien. Heeft U de comédie goed kunnen waarnemen?

— Van begin tot einde, en ik ben je zeer verplicht voor je hulp, vriend! Je hebt de toegezegde belooning dubbel en dwars verdiend. Mijn blad zal er een prachtig verhaal van kunnen geven!

— Mijnheer, U heeft mij beloofd dat ik er in ieder geval buiten zou blijven. Daar kan ik toch vast op rekenen?

— Ik heb je mijn woord gegeven, man, en dat is voldoende. Niemand komt het te weten, dat je mij hier hebt binnengeloodst van morgen, zeide de goed gekleede heer, terwijl hij behoedzaam het smalle trapje afdaalde.

— Dan zal ik U nu weer ongemerkt het huis zien uit te brengen. Wilt U mij maar volgen? We moeten zorgen dat Briggs de butler ons niet ziet, want die zou me eruit gooien, als hij er achter kwam, dat ik hier een journalist had binnen gesmokkeld. Mijnheer Meredith is daar altijd als de dood voor geweest!

— Dat is niet zoo verwonderlijk! zeide de ander droogjes. Hier, vriend, is het beloofde bedrag — en nog wat extra's. Je hebt goed je best gedaan. En wijs me nu maar den weg naar buiten. Er zal een prachtig stukje over gemaakt worden.

De jeugdige bediende bracht ongemerkt den heer dien hij achter het rasterwerk verstoppt had buiten het huis.

Hij verbaasde zich wel een weinig, dat er den volgenden dag en ook de dagen daarna volstrekt niets in het bewuste blad te lezen stond over de levenswijze van den eertijds zoo geduchten Beursmoloch.

De verwondering van den man zou zeker heel wat geringer zijn geweest, indien hij geweten had, wie die verslaggever eigenlijk was. Lord Edward Lister, alias John Raffles, de groote avonturier.

HOOFDSTUK II.

HET VERKEERSONGEVAL.

Den dag daarop reden Raffles en Charles Brand, zijn trouwe vriend, in hun auto van de Windsor Club huiswaarts en spraken toevalligerwijze of misschien wel met opzet over de waarnemingen van den eerste in het huis van den beursvorst.

— Zij zeggen dat de oude man gek is, maar daarvan is volstrekt geen sprake! zoo besloot hij. Hij houdt er een manie op na, en dat is dan ook alles — en een heel onschuldige manie ook, ofschoon zij hem handen vol geld moet kosten. Hij aapt een Indischen Sultan of den Zonnekoning na, die zich op dezelfde wijze laten bedienen, maar bepaald gek is hij alles behalve.

— Maar wat beteekenen dan die zonderlinge opgaven aan zijn secretaris, die geen zin hebben, en die tamelijk algemeen bekend zijn, reeds voor je het huis wist binnen te dringen, vroeg Brand verwonderd.

— Dat heeft ook mij verwonderd, zeide Raffles, peinzend kijkend naar een verkeersagent, die hem zooeven had doen stoppen. Wat dat beteekent begrijp ik niet, want het heeft niets te maken met zijn zonderlinge praalzucht die de aanwezigheid van een twaalf-tal bedienden noodzakelijk maakt. Het is misschien een andere uiting van een soort van sufheid, en dat zullen wij voorloopig maar aannemen, want het zou al zeer zonderling zijn, als hij het opzettelijk deed! Welke den zou hij daarvoor kunnen hebben?

Raffles kon zich zelf geen antwoord geven op die vraag, want de verkeersagent liet zijn dreigend uitgestoken arm zakken, en de file stelde zich weer in beweging.

Zij hadden de Cromwell Street bereikt, die niet zeer druk was op dat tijdstip. En waren op geen vijftigtal meters van hun huis toen er plotseling iets geschiedde, dat hunne gedachten eene geheel andere en tragische richting gaf.

Op het trottoir liep een man met een breeden rug maar eenigszins gebukt, vrij armoedig gekleed, en die een knaap van een jaar of acht stevig aan de hand hield.

Brand, die naar hem keek, dacht eerst dat de man blind was, en zich door een knaap moest laten leiden, maar dat bleek volstrekt niet het geval te zijn. Dat was onmiddellijk te zien aan de wijze waarop hij het hoofd droeg.

Eensklaps stak deze man, die rustig het

voetpad had gevolgd zonder de minste reden naar het scheen den rijweg over, en wat onmogelijk te vermijden was gebeurde ook, ofschoon Raffles, die den wagen zelf bestuurde, het uiterste deed om het te voorkomen, en zijn stuur zoover mogelijk omgooide.

Maar een van de spatborden raakte den man, hij maakte een buiteling, hij sloeg met volle kracht met het hoofd tegen den trottoirrand, waarop hij bewusteloos bleef liggen.

De jongen had een scherp kreet van schrik geslaakt, en stond doodsbleek als verdwaasd toe te zien, zijn kleine handen wringend.

Raffles had onmiddellijk geremd, en stapte nu uit de auto. Er kwamen eenige personen toesnellen, waaronder een paar leegloopers die reeds dreigend begonnen te schreeuwen, ofschoon zij uit een zijstraat kwamen, en niet het geringste van het ongeval hadden gezien, half en half uit instinct, en omdat de heer die de aanrijding veroorzaakt had, deur kleederen droeg.

Maar een agent die niets van het voorval had gemist, maakte al zeer spoedig een einde aan dit kabaal met de opmerking:

— Houden jullie je snater! Jullie hebben niets gezien, maar ik zag het wel. Het is de schuld van den man zelf, en hij moet wel een groote ezel zijn, om regelrecht tegen een hardrijdenden auto aan te loopen. Hij schijnt er leelijk aan toe te zijn. Ik zal een ziekenauto opbellen.

— Dat behoeft niet, vriend, tenminste niet aanstonds, zeide Raffles, die zich reeds over den gewonde had heengebogen. De deur van mijn huis is hier vlak over. Wij zullen hem daar binnen dragen. Ik ben dokter, en kan hem voorloopig verbinden. Als je in de buurt blijft, zal ik je laten zeggen hoe het met hem staat!

Brand had reeds aangescheld, en de oude Gaston, de kamerbediende met zijn sneeuw-wit haar deed de deur open, keek verschrikt naar het groepje, en ging Henderson, den reusachtigen chauffeur halen.

Met de hulp van dien reus droeg Brand heel voorzichtig den gewonde binnen waarop Henderson de auto weer naar de garage stuurde.

Raffles had den knaap bij de hand genomen, die zich dicht tegen hem aandrong, alsof hij begreep dat die man onschuldig was, en zijn vader zou helpen, en bracht hem binnenshuis.

De agent verzocht met zuurzoete ironie,

of de dames en heeren „De zaal na de eerste voorstelling wilden ontruimen” en een oogenblik daarna lag de straat daar weer rustig en stil. Trouwens, in een stad als Londen kunnen verkeersongevallen, tenzij van hoogst ernstigen aard, de belangstelling niet langer dan eenige minuten gaande houden.

Het heerenhuis in de Cromwell Street was niet zoo bijzonder groot, maar het had toch eenige logeerkamers voor de weinige vrienden, die Raffles er wel eens ontving, en naar een daarvan op de eerste verdieping gelegen, werd met groote behoedzaamheid de bewuste-ooze man gedragen, nadat Raffles zich had overtuigd, dat het slachtoffer geen ribben en ook geen van de ledematen had gebroken. Er was alleen een ernstige hoofdwonde, en misschien wel een hersenschudding.

Onmiddellijk nam Raffles de noodige maatregelen. Hij ontdeed zich van jas en vest, stroopte zijn mouwen op, waschte zijn handen met sublumaat, en begon met zijn onderzoek.

Brand keek zwijgend toe, en vroeg zich voor de zooveelste maal af, of er wel een enkel beroep ter wereld was, dat Raffles niet door en door kende of het zelfs in de perfectie wist uit te oefenen.

Een man die zijn bul als geneesheer bezat, zijn diploma van ingenieur, die uitstekend viool speelde, die deel had uitgemaakt van het vliegerscorps in het laatst van den oorlog, en — die gezocht werd door de Justitie van vijf landen!

Brand keek toe, hoe de blanke, krachtig gespierde vingers met de zachtheid van een vrouwelijke verpleegster de wonde heel zorgvuldig wischten en vervolgens met een tondouze het haar over een groot gedeelte van den schedel geheel afknipten, tot op de huid.

— Vraag den jongen eens een en ander! zeide Raffles zacht, bezig met zijn watten en zijn schaar.

Brand legde vriendelijk en bemoedigend zijn hand op het hoofd van den jongen, en begon:

— Je hoeft niet bang te zijn, mijn jongen. Wij zullen je vader wel weer beter maken. Hoe heet je?

— Jack, mijnheer! antwoordde de knaap, zonder zijn blikken af te wenden van het witte gelaat van den bewustelooze.

— Je achternaam?

De knaap scheen een oogenblik te wijfelen, en gaf toen ten antwoord:

— Ze noemen ons allemaal Nobody, mijnheer!

Brand keek verbaasd op en riep:

— Wat een vreemde naam! En hoe komt het dat je het niet zeker weet? Je moet toch je

eigen naam kennen?

De jongen kreeg een kleur, en stotterde:

— Ik weet hem juist niet goed, mijnheer! Zij hebben ons dien naam maar gegeven.

Brand wisselde een verbaasden blik met Raffles, die van zijn werk had opgezien. Wat beteekende het, dat die jongen zijn waren naam niet wist, en dat men zijn vader „Niemand” had genoemd?

— Hij vroeg weer:

— Je gaat toch zeker op school?

— Ja zeker, mijnheer! antwoordde de jongen trotsch.

— En sta je daar ingeschreven als Jack Nobody?

— Ja, zoolang als ik die school bezoek. Van mijn zesde jaar af. Ze vroegen vader hoe hij heette, en hij zei dat hij het niet wist. Ik herinner mij dat nog heel goed.

— Nu, dat is heel merkwaardig! mompelde Brand. Je weet toch wel zeker dat die man daar je vader is, jongen?

— O, mijnheer! riep Jack met heftige verontwaardiging. Zou ik dat niet weten? Ik ben toch mijn heele leven bij hem geweest.

— Heb je een moeder?

— Neen, mijnheer. Moeder is al heel lang dood. Dat zegt vader tenminste. Ik heb haar nooit gekend.

— Hier is een bloknoetje. En hier is een potlood. Schrijf eens met je mooiste handschrift je naam en je adres op.

Vol ijver ging de knaap aan het werk, en met stijve, nog weinig geoefende hand schreef hij op:

„Jack Nobody, King Charles Street 17, Whitechapel, naast den kruidenier.”

— Nu, dat is een heel uitvoerig adres, prees Brand hem, een glimlach weerhoudend. Maar de King Charles Street ligt hier heel ver vandaan. Wat kwamen jullie in deze buurt zoeken?

— Dat weet ik niet, mijnheer. Vader en ik loopen wel eens meer zoo te wandelen, soms uren lang, op Zaterdag en Zondag.

— Zeide hij je dan heelemaal niet, wat jullie gingen doen?

— Neen, hij zette zijn hoed op, nam mijn hand, en zei gewoon: „Kom Jack!” En toen zijn wij uitgegaan.

— Kun je je niet voorstellen, waarom je vader plotseling de straat overstak?

— Heelemaal niet. Hij doet het wel meer.

— Wat is het beroep van je vader?

— Hij is steenendrager, mijnheer. Maar ik word directeur van de tram, als ik groot ben.

— Braaf zoo — een heel goed voornemen! zeide Brand, hem op den schouder kloppend. Heb je broertjes en zusjes?

— Neen mijnheer.

Op dit oogenblik liet Raffles een zachten kreet hooren. Hij had zich nogmaals over den gewonde heengebogen, en met de grootste zorg de wonde gepeild en doorzocht.

Hij stond nu rechtop naast het bed, en hield in een fijn, nieuwzilveren tangetje een uiterst klein voorwerp, waarnaar hij vol belangstelling keek.

— Wat is er? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Wel, uit jullie kort gesprek bleek vrij duidelijk dat we hier te doen hebben met een geval van geheugenverlies. Ik meen er ook de reden van te hebben gevonden, en het toeval kiest toch wel eens zonderlinge wegen uit!

Hij had een klein schaalteje frisch water genomen, koelde daarin heel voorzichtig het kleine, bebloede ding af, dat hij met het tangetje vasthield, vischte het er weer uit, legde het op een schoon glasplaatje, en hield het Brand voor met de vraag:

— Kun je me zeggen wat dat is?

— Wel, ik zal zeggen — het kon een spijkerpunt zijn — maar dan niet van ijzer maar van staal!

— Het is een zeer klein scherfje van een of ander projectiel, Brand, en hoogstwaarschijnlijk van een granaat, misschien een handgranaat. Het ding lag zoeven zoo goed als los in de tamelijk diepe wonde, onder het schedeldek, die een klein gat vertoont. De man heeft een bijzonder dunnen schedel, en het mag een wonder heeten, dat die val hem niet op slag gedood heeft. Dat scherfje heeft dus wie weet hoeveel jaren op de hersens gedrukt, en juist op dat deel, hetwelk de zetel is van ons geheugen! o, zoiets is volstrekt niets verwonderlijks! De gevallen van geheugenverlies in en door den oorlog zijn bij honderden te tellen. Nu eens waren zij het gevolg van een mechanisch letsel, dan weer van verschrikkelijke zenuwschokken, in enkele gevallen van louter angst. Zeer dikwijls vonden de geneesheeren zulk een klein scherfje, verwijderden het, en daarmede de oorzaak van de kwaal, en dus de kwaal zelve — maar het kon ook zeer goed voorkomen, dat de scherf maar een zeer kleine wonde maakte, en dat de man tegelijkertijd op een andere plek van zijn lichaam ernstig gewond werd. Men vergat dan de kleinigheid aan zijn hoofd, de wonde sloot zich, de man stond van het ziekbed op, maar zonder de minste herinnering aan wat er voor dien tijd in zijn leven was voorgevallen! Hij begon dan als het ware voor den tweeden keer te leven.

— En je gelooft dus dat we hier met een dergelijk geval te maken hebben?

— Ik twijfel er zelfs geen seconde aan, Brand. De man viel met hoofd tegen het trottoir, en kan onmogelijk bij die gelegenheid dat scherfje in zijn hersens gekregen hebben, of beter gezegd tusschen de hersenschors en de hersenpan in. Maar wij zullen ons gemakkelijk kunnen overtuigen, want ik denk den man hier te houden, totdat hij zoover genezen is, om te kunnen opstaan. En als je gelijk hebt — zou hij zich dan plotseling alles weer herinneren?

— Plotseling zeker niet, maar wel bij stukjes en beetjes! Zeg mij eens, mijn jongen, weet je of je vader in den oorlog heeft meegestreden?

— Ik weet het niet, mijnheer — maar ik geloof het haast wel. Vader zingt wel eens liedjes, zoo voor zich heen, en als ik ze op school nazing, zeggen de meesters, dat onze soldaten die bij den grooten oorlog in Vlaanderen en in Frankrijk zongen.

— Maar — de man moet toch een identiteitsplaatje gedragen hebben? riep Brand verwonderd uit.

— Mij dunkt dat hij dat moet verloren hebben, Brand, anders zou de man toch op zijn minst zijn waren naam dragen! zeide Raffles nadenkend. Jack, heb je thuis nooit eens een beenen plaatje gezien, zoo groot als een vijf Shillingstuk, met zwarte letters en cijfers er in gekrast?

De jongen dacht een oogenblik na, en antwoordde toen:

— Nu U mij dat zegt — ik geloof dat ik heel lang geleden wel eens gespeeld heb met zoo'n ding — maar het is er nu heel zeker niet meer!

— Wonen jullie al lang in die zelfde straat, en datzelfde huis?

De jongen moest even rekenen, voor hij antwoordde:

— Ik denk een jaar of vier, of vijf, mijnheer! Maar mag ik U ook wat vragen?

— Vraag maar, mijn jongen!

— Het is toch — niet ernstig met vader? Hij zal toch niet dood gaan?

— Ik geloof het niet, Jack! Je vader is sterk, al kon zijn schedel wel wat steviger zijn! We zullen hem wel weer beter maken. Binnen een week mag hij misschien al weer loopen!

En met de uiterste behoedzaamheid ging Raffles verder met zijn werk, en bemoeide zich nu uitsluitend met den gewonden man, die daar bleek als een doode zoo stil terneder lag.

HOOFDSTUK III.

HET TESTAMENT.

Er waren twee dagen verlopen sedert het ongeval. Nobody was een paar malen uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, den tweeden keer zelfs had hij een paar onhoorbare woorden gemompeld, maar hij sliep zeer veel, en het was gelukkig een normale slaap, zooals Raffles constateerde. De kleine Jack had een mooi kamertje gekregen, en voelde zich heel gelukkig in dat prachtige huis, want de reusachtige Henderson had zich een echte vriend getoond, nam hem mee naar de garage en den tuin, en wijdde hem in de geheimen van den automobielmotor in, liet hem wat helpen in den tuin — en in die tweemaal vier en twintig uren had hij van den kleinen Jack een blind bewonderaar gemaakt, die hem verafgoodde om zijn geweldige kracht en zijn tallooze kunstjes.

Maar vaak zat hij ook aan het bed van zijn vader met een boek, en keek nu en dan heel stil naar hem.

Het was op den avond van dien tweeden dag, dat Raffles tot Brand zeide, in de stilte van de bibliotheekkamer:

— Luister eens Brand, wij mogen intuschen de zaken niet verwaarloozen. Je weet wat mijn voornemens waren ten aanzien van Henry Meredith. Ik ken nu zijn huis, ik ken zijn rijkdommen, en ik weet ook, dat hij de verkeerde gewoonte heeft, aanzienlijke waarden in de brandkast te bewaren. De man wordt oud, en ik weet, dat hij dezer dagen zijn testament heeft gemaakt. Het kan niet anders of alles moet aan zijn twee neven komen. Het is dus zaak, dat ik, voor het zoover is, mijn slag sla. Die neven konden wel eens heel wat minder nonchalant met hun bezit omspringen dan die oude zonderling met zijn stoet van bedienden.

— Wanneer moet het gebeuren?

— Nog dezen nacht, die zeer donker zal zijn, als mijn kalender mij niet bedriegt. Er is geen maan, en daarenboven is het stormachtig weder, en de lucht is zwaar betrokken.

— Moet ik medegaan?

— Dat wil zeggen — ik zou je gaarne uitnoodigen om mij te vergezellen! gaf Raffles ten antwoord maar je weet dat ik je nooit wil dwingen.

— Heeft Nobody geen toezicht nodig?

— Henderson zal bij hem waken, natuurlijk wachten wij tot de kleine Jack slaapt. Ik zou niet voor alle rijkdommen ter wereld willen, dat de knaap iets zou vermoeden. Overigens hoop ik binnen enkele uren al weer terug te zijn.

— Stel je je het niet wat al te gemakkelijk voor? Mij dunkt dat wij bij iederen stap over een bediende zullen struikelen!

— Stel je gerust, Brand! Er wonen er maar vijf binnenshuis, en die hebben allen hun verblijf op de zolderverdieping, met uitzondering van den Butler Briggs, die op dezelfde etage slaapt als zijn meester.

— Maar die kan het ons lastig genoeg maken, dunkt mij!

— Dat geloof ik niet. De man is oud en heeft een zeer vasten slaap. Natuurlijk heb ik mij daarvan overtuigd. Daarenboven is de werkkamer gelijkvloers. Wanneer wij met eenige zorg te werk gaan, zal niemand ons storen.

Brand zuchtte, maar hij deed het zachtjes. Nog altijd waren deze soort ondernemingen hem zeer onaangenaam, want hij kende er maar al te goed de gevaren van, ondanks de weergalooze bekwaamheid van Raffles.

Het was omstreeks elf uur in den avond en

de kleine Jack sliep al een uur, toen de twee mannen het huis verlieten, na zich overtuigd te hebben dat Nobody vast sliep, en Henderson op zijn post was.

Zij waren in een avondtoilet gestoken, en hadden volstrekt niets bij zich, tenminste niet zichtbaar, maar in de zeer diepe zakken van hun sierlijke regenmantels bevond zich alles wat zij zouden kunnen noodig hebben bij wat Raffles noemde: „Een simpel uitstapje.”

Van een voertuig maakte zij ditmaal geen gebruik, want de afstand te voet bedroeg ternauwernood een half uur.

Zij bereikten het prachtige huis van den beurskoning aan de achterzijde, juist toen Bigben in de verte zijn twaalf galmende slagen deed hooren.

En Raffles handelde vlug, geheel op de hoogte van de gewoonten in het huis, die hij reeds wekenlang met de grootste zorgvuldigheid had bestudeerd, zooals een veldheer lang van te voren zijn plannen opmaakt, wanneer hij een aanval op den vijand in den zin heeft.

Het huis was aan de achterzijde gescheiden van een openbaar gebouw door den vrij grooten tuin en een lagen muur, en het was voor een man als Raffles al zeer gemakkelijk dat gebouw binnen te dringen, waarin zich zelfs geen nachtwaker bevond, omdat er nooit iets van waarde te vinden was, en de papieren die men er behandelde voor een dief van hoegenaamd geen belang waren.

En toen zij eenmaal in dat gebouw waren, ging het overige als het ware van zelf. Zij kwamen op een stikdonkere binnenplaats en maakten gebruik van een paar stevige, ledige pakkisten die daar stonden, om zonder eenige moeite over den tusschenmuur te klauteren.

In den tuin was het zoo donker, door de hooge boomen en de donkere lucht, dat Raffles Brand bij de hand over het gras naast het smalle pad moest voeren tot vlak voor de achterdeur.

Een arme, die niets te verliezen heeft, had nauwelijks minder voorzorgen kunnen nemen dan de oude Meredith, die niet met zekerheid wist, hoe rijk hij wel was. Er was geen waakhond, er waren geen electriche wekkers, en de achterdeur had maar een zeer gewoon slot, en wel is waar een stevigen grendel, maar die leverde Raffles al heel weinig moeite op. Hij wist hem terug te trekken, van buiten af, op de gebruikelijke wijze door een zeer kleine opening in het hout te boren, ter hoogte van den grendel, en in een lus van staaldraad den knop daarvan te vatten zoodat hij den grendel uit de schuif kon trekken.

En nu stonden zij in het heerenhuis dat stil

was en duister als een graf.

Raffles had de deur heel voorzichtig weer gesloten, luisterde eenige oogenblikken, en knipte toen pas zijn zaklantaarn aan.

Half geleid door zijn instinct, half door zijn scherpe oogen begon Raffles de trap te beklimmen, die voor de bedienden bestemd was en naar de achterzijde van de eerste verdieping voerde.

Een muis zou zeker meer geraas hebben gemaakt dan de twee mannen deden bij het loopen over de dikke gangloopers.

Nogmaals stonden zij stil en luisterden. En Brand wilde reeds weder verder gaan, toen Raffles plotseling zijn lamp doofde en zijn hand op den arm van Brand legde. Deze stond dadelijk onbewegelijk stil, wel wetende wat dit gebaar beteekende. Hij zelf hoorde volstrekt niets, maar hij wist zeker dat Raffles met zijn verbazend scherp gehoor het een of ander moest hebben vernomen in het huis, waarin schijnbaar alles in vasten slaap was.

Wel vijf minuten verlieten zoo, en toen bracht Raffles zijn mond dicht bij het oor van Brand, en fluisterde:

— Naar het schijnt is hij nog niet naar bed gegaan, in tegenspraak met zijn gewoonten, tenminste ik hoor hem nog in zijn werkkamer. Wij zullen gaan zien wat het is. Meestal ligt hij om tien uur al in bed.

Brand voelde zich bij de hand vatten en heel voorzichtig gingen zij toen in een schier tastbare duisternis verder. Twintig passen van de plek waar zij hadden geluisterd maakte Raffles opnieuw halt.

Naar het scheen dacht hij ergens over na.

Toen keerde hij op zijn schreden terug, en Brand had het gevoel, dat zij nu een omweg maakten, een soort van omtrekkende beweging, teneinde den vijand te verrassen.

En tien minuten later bleek hij goed te hebben gezien.

Raffles had zoeven met de grootste behoedzaamheid en met alle mogelijke voorzorgsmaatregelen de deur geopend van een vertrek, dat als een rookkamer was ingericht, en dat heel flauwtjes werd verlicht door een schijnsel, dat door het eenige raam van de straat naar binnen drong.

Maar in de werkkamer zelve moest licht branden, want door de tusschendeur, die heel even kierde, was een streep zichtbaar, als een zilveren lint.

Zeer voorzichtig en op alles voorbereid slopen de twee mannen op die deur toe, en poogden naar binnen te zien.

Dat gelukte echter pas nadat Raffles, zijn rechter hand gewapend met zijn **browning**,

met de linker de deur heel weinig verder had geopend.

En wat zij daar zagen was, ondanks den eenvoud van het schouwspel, wel in staat om hen te verrassen.

Want bij de groote schrijftafel stond, zeer rustig, en met een sigaret in den mond een heer in avondtoilet, die zijn jas en hoed over een stoel had gelegd en rustig las in een groot vel papier.

Hij stond met zijn rug naar de beide indringers toegewend, en van zijn gezicht was niets anders te zien dan een stukje van een groote, met echt schildpad omraamde bril, met zeer dikke stelen.

Wat hij las scheen al zijn aandacht te vergen, want hij bewoog zich in het geheel niet, het dikke papier ritselde nauwelijks in zijn hand, en hij liet zijn sigaret zoover opbranden dat zij hem brandde, en hij met een nijdige beweging het stompje in een grooten zilveren aschbak liet vallen, maar zonder zelfs zijn lezing te onderbreken.

De man had zwart haar, glanzend nog, waarschijnlijk door kunstmiddelen, want op den schedel begon hij danig kaal te worden.

Hij was met zijn lezing tot onder aan het vel gekomen.

Toen mompelde hij iets in zich zelf, liet het papier uit zijn hand glijden, en bleef voor zich uitstaren, terwijl hij langzaam de bril van zijn neus nam, in een foudraal deed, en in zijn binnenzak liet glijden.

Hij bleef zoo wel een minuut staan, nam toen haastig het vel papier weer, deed het in een groote, gele enveloppe, na het in drieën te hebben gevouwen, en maakte die zorgvuldig dicht met behulp van een potje plaksel, dat op de tafel stond. Vervolgens ging hij in de groote schrijfstool zitten, en zette zich aan een werkje, dat veel aandacht scheen te vergen.

In de halve duisternis keken de twee mannen achter de deur elkander verwonderd aan.

De onbekende daarbinnen hechtte een zegel aan de achterzijde van den omslag met groote zorg weer vast, ditmaal met de hulp van een zakmes, dat hij warm maakte in de vlam van een kaars, die waarschijnlijk voor het zegelen was gebruikt.

En bij dat alles bleef hij met zijn rug naar de beide vrienden gewend.

Nu was hij gereed, opende een lade, legde daarin de enveloppe, drukte de lade dicht, draaide den sleutel in het slot om, en stak hem in zijn zak. Dat alles was zeer zachtjes en vlug in zijn werk gegaan.

De man stond nu haastig op, en greep jas en hoed van den stoel.

Daarbij kregen Raffles en Brand heel even, nauwelijks een onderdeel van een seconde zijn gezicht van terzijde te zien.

Het volgende oogenblik had hij de kamer, na bij de deur den schakelaar te hebben omgedraaid, onhoorbaar verlaten. Verder viel er niets meer te hooren. Raffles betwijfelde of hij met een „collega” te doen had, maar in ieder geval gedroeg de man zich zeker als zoodanig! Er werd niets meer van hem gehoord, en het was alsof hij in de lucht werd opgelost.

Raffles bleef nog wel tien minuten waar hij was, zonder zich te verroeren, en maakte pas een beweging naar het raam, toen hij heel dicht bij het geluid hoorde van een motor die wordt aangezet, en daarop van een auto, die snel wegreed.

— Dat zal hij wel geweest zijn!

Toen zeide hij heel zacht:

— Die zonderlinge heer is verdwenen! Ik ben buitengewoon benieuwd, Brand, wat hij daar te bestudeeren had!

Zonder zelfs het antwoord van Brand af te wachten, deed hij de tusschendeur verder open, wierp even een blik naar de ramen, waarvoor de gordijnen stijf waren dicht getrokken, maakte licht, en plaatste zich voor de schrijftafel.

Hij wreef even tastend met een vingertop over het slot van de lade, die zooeven was geopend, en fluisterde glimlachend tot Brand:

— Een knappe kop. Een man die niet over een nacht ijs gaat. Hij heeft een valschen sleutel gemaakt. Er kleeft nog vaseline aan de slotplaat! En ik voel ook was. Wij zullen eens zien, of het een moeilijk slot is!

Nu, dat was het misschien wel, maar dan toch niet voor John Raffles. Vijf minuten waren hem voldoende, om het slot met een zijner fijne instrumenten te openen.

Hij nam er de enveloppe uit, bekeek ze even, en zei toen zachtjes en hoofdschuddend:

— Dat bevalt me minder! Dat is slecht afgewerkt. Toen hij dit deed, was de man zeker veel minder kalm. Hij heeft ook veel te veel plaksel gebruikt, met het gevolg, dat ik er, zooals je ziet, heel weinig moeite mee heb, den omslag weder te openen!

Inderdaad, onder het spreken had Raffles een in de vlam warm gemaakt stalen vouwbeen eerst onder het zegel, daarna tusschen het papier en den omslag gebracht, en nu kon hij den brief of wat het anders was uit den omslag halen.

Hij had het papier nauwelijks opengevouwen, of hij fluisterde zachtjes:

— Ik had het al half en half verwacht — een

testament! En het dateert van gisteren, naar ik zie. Ik moet zeggen dat de oude heer wel heel lang gewacht heeft — ten zij dit een testament is, gemaakt ter herroeping van een vorig! Laat eens zien — ja, het is zoo als ik zeg. Een afschrift er van berust bij den notaris, en die zal waarschijnlijk morgen dit door den erflater geteekende stuk in handen ontvangen. En Brand — dit document ziet er volstrekt niet uit alsof het is opgesteld door een gek, of zelfs maar door iemand, bij wien er een op den loop is! Trouwens, in den aanhef tref ik de gewone uitdrukking aan: „In het volle bezit zijner geestvermogens”. — Waarom hij zich dan wel eens zoo dwaas aanstelt, valt nog steeds op te helderen.

— Wie zijn de erfgenamen? vroeg Brand

— O, er schijnen er heel wat te zijn, want hij schenkt groote legaten weg, maar de voornaamste erfgenamen zijn twee zijner neven.

— Wie kan die man geweest zijn, die zoo veel belang in dat testament stelde?

— Ik heb er niet het flauwste denkbeeld van, Brand. Maar de man die hier stond was niet in zijn humeur, dat was duidelijk te zien. En nu wij aan onze nieuwsgierigheid voldaan hebben, zullen wij een spoedig aan het werk gaan, met je goedvinden!

Raffles maakte snel en handig de enveloppe weer dicht, schoof ze in de lade, sloot die, en had twee minuten later al zijn aandacht geconcentreerd op de brandkast.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK IV.

GEWROET IN HET DUISTER.

Er waren vier dagen verlopen sedert deze inbraak, waarvan de bladen, naar men zich zal kunnen voorstellen, heel wat ophef maakten, want het gestolen bedrag was niet alleen zeer groot, meer dan elfduizend Pond Sterling, maar de persoon van den voormaligen beurskoning was wel geschikt, een pikant tintje aan de zaak te geven, en wat plaatsruimte te besteden aan deze inbraak — waarvan de bedrivers trouwens onvindbaar b'even.

En in den morgen van dien vierden dag zag Raffles tot zijn blijdschap en voldoening voor het eerst een uitdrukking in de oogen van Nobody, die hem hoop gaf op een volledig herstel van den man, die bijna en buiten zijn schuld zijn slachtoffer was geworden. Hij trok een stoel bij het bed, nam er op plaats, legde zijn koele hand op het onbedekte gedeelte van het voorhoofd van den man, en vroeg:

— Voel je je nu wat beter, vriend Nobody?

De man gaf niet dadelijk antwoord, liet zijn oogen met groote verwondering door het vertrek dwalen, richtte zich op een elleboog een weinig op, en zeide toen met een kort lachje:

— Welk een zonderlingen naam geeft U mij daar!

— Maar het is je eigen naam, vriend! zeide Raffles, hem aandachtig gadeslaande.

De man maakte een vaag gebaar, keek nogmaals in het rond, vestigde zijn blikken op Raffles, en zei onzeker:

— Dat is al heel zonderling! Dat is het vreemdste dat ik mij kan voorstellen! Ik kan U niet zeggen hoe wonderlijk dit is. U zult mij uitlachen, als ik U verklaar, dat ik, toen ik zoeven uit mijn slaap ontwaakte, meende dat ik in een loopgraaf stond, en naar mijn geweer wilde grijpen, omdat ik geloofde, dat de aanvalsfluit van den luitenant had geklonken! Wat doe ik hier? Hoe kom ik hier? Ben ik gewond? Ernstig? Wordt er nog steeds gevochten? Zal die vervloekte oorlog dan nooit eindigen?

Raffles stond op en zei op een toon van den diepsten ernst:

— Vriend, de oorlog is reeds lang afgelopen. Hij duurde vier volle jaren, en ruim elf jaren geleden werd de vrede geteekend. Luister, dan zal ik je alles verklaren!

En Raffles begon met zijn verhaal, dat een aanvang nam op den dag, waarop Nobody door een granaatscherf gewond werd en dat

eindigde bij zijn aanrijding.

De man vertoonde een jammerlijk beeld van diepe smart, en de tranen stroomden hem over de wangen, toen hij de hand van Raffles greep, en steunde:

— Dan ben ik dus meer dan tien jaren een wrak geweest! — Heb ik — een vrouw? — Je had een vrouw, Nobody! — Kinderen? — Een zoon! Mijn arme jongen, wat zal die aan mij hebben gehad?

— Veel meer dan je denkt, Nobody! Al was je je geheugen kwijt, voor den jongen ben je heel goed geweest, dat verklaart hij zelf. Hij houdt innig veel van je.

— Waar is hij, mijnheer?

— In mijn huis — hier. Aanstonds zul je hem zien. Je moet eerst wat tot rust komen. Ik behoef je niet eens te vragen, of je nu nog iets weet van de verlopen tien jaren?

— Volstrekt niets! Ik zeg U immers — zoeven was het mij nog, alsof ik in de modder en de mergelkalk van de loopgraven lag, alsof ik de mufte lucht rook van het gasmasker, alsof mijn handen nog pijn deden van het prikkeldraad en het vreeselijke graafwerk, nachten achtereen!

— En — wat aan je wonde voorafging, kun je je dat herinneren?

Zou je bij voorbeeld kunnen zeggen, waar je compagnie op het tijdstip van dat gevecht lag?

— Welzeker zou ik dat! riep de man in het bed uit. Wij lagen niet ver van Compiègne.

— Weet je soms van welk regiment jouw compagnie deel uitmaakte?

— Zou ik dat niet weten? Van het vierde Kings Rifles! riep de man opgewonden.

— Alles van je huwelijk is je natuurlijk ontgaan? Je bent een jaar of negen geleden getrouwd. Hoe dat mogelijk was begrijp ik niet, want je had stellig geen papieren, die je kon overleggen. Maar getrouwd of niet — kun je je iets herinneren van de moeder van je kind?

— Niets, mijnheer! zeide de man dof. Het is onbegrijpelijk. Er schieten mij dingen te binnen uit mijn schooltijd, uit mijn studententijd, al het vreeselijke uit het begin van den oorlog — tot dat ik tegen den grond werd gesmeten en van dat oogenblik tot nu toe is het een groot, duister, bodemloos gat!

Raffles wendde zich levendig naar hem toe, en vroeg vol spanning:

— Maar als dat zoo is — dan moet je ook je waren naam weten!

— Wel, dien weet ik ook zeer goed, zeide de man volkomen rustig, en met een kalme stem sprak hij:

— Ik heet Donald Meredith, en ik ben een zoon van Henry Meredith.

Raffles had ijzeren zenuwen, maar deze plotselinge en onverwachte mededeeling had hem toch bijna een kreet van ongeloof en ontsteltenis ontlokt. Daar lag dus de man, wiens vader hij nog geen vier dagen geleden beroofd had van een bedrag, dat de milliardair zelf nauwelijks zou missen, maar waarmede hij honderden kon steunen en opbeuren! Het lot bewandelde soms vreemde kronkelpaden!

Twijfelen deed Raffles zelfs geen seconde. Niet alleen was het ondenkbaar dat deze gewonde man zoo eensklaps een naam verzon, maar daarenboven gelek hij sterk op den ouden Meredith. De vorm van het hoofd, de smalle, krachtige, eenigszins gebogen neus, dezelfde, tamelijk diep liggende oogen, die ook dezelfde kleur hadden. Indien ooit een zoon op zijn vader gelek, dan deed Donald Meredith het op den zijnen!

— En bijna op hetzelfde oogenblik dat hij zich verheugde over dien terugkeer tot het leven van een doodgewaande, kwam plotseling de gedachte bij Raffles op, dat het ondanks de gelijkenis zeer moeilijk zou zijn, en misschien wel onmogelijk om die man daar in zijn rechten te herstellen, want hij bezat letterlijk niets waarmede hij kon bewijzen wie hij was!

Als hij tenminste het identiteitsplaatje nog maar bezeten had, waarop zijn stamboeknummer vermeld stond, dan zou dat al voldoende zijn geweest. Maar het was weg, dat beenen plaatje, verloren geraakt. Toen viel hem in hoe de jongen verteld had, als kind met dat plaatje te hebben gespeeld. Het loonde in ieder geval de moeite, eens een onderzoek te gaan instellen in dat huis in de King Charles Street. Deze man had groote ellende doorstaan, en het lot was hem zeker wel een kleine vergoeding schuldig voor alles wat hij had geleden! Raffles was dan ook vast van plan, den man te helpen. Hij zeide hem dat met een paar woorden, hij wees hem ook op de moeilijkheden, die te wachten waren — en toen liet hij Jack roepen, keurig aangekleed en schoon gewasschen — en voor het eerst zag de ongelukkige met zijn eigen, klare oogen en met een geheel anderen geest dien knaap, voor wien hij altijd dezelfde was gebleven!

En terwijl de tot het leven teruggekeerde man den jongen met brandende tranen in de oogen aan zijn borst knelde, en zijn haar streelde, verliet Raffles heel zachtjes de kamer.

Hij vond Brand aan de ontbijttafel, verdiept in de lezing van de Daly Mail, zoodat hij zijn binnenkomst niet eens scheen op te merken.

Pas toen Raffles vlak tegenover hem stond keek hij langzaam op van zijn blad, en Raffles zag een zeer zonderlinge uitdrukking op het gelaat van zijn vriend.

— Iets bijzonders gebeurd? vroeg Raffles zich aan de tafel zettend.

— Vijf dagen geleden zou het bericht mij waarschijnlijk weinig gezegd hebben, Edward, maar vandaag is het zeker merkwaardig! Cedric Bishop is dood!

— Als je me denkt te verbazen, Brand, heb je het mis! Wie is Cedric Bishop?

— Dat is waar, daarmee had ik moeten beginnen! Cedric Bishop is een neef van den ouden Meredith!

Dadelijk was de belangstelling van Raffles gewekt. Hij keek Brand met zijn groote, staalgrijze oogen aandachtig aan, en vroeg:

— Hoe stierf hij?

— Aan boord van zijn zeiljacht! Hij maakte een tochtje met een klein gezelschap waarbij ook de andere neef van den ouden geldwolf was — een zekere Irwin Bayley. Bij het kruisen voor de kust raakte er op onverklaarbare wijze een val los, en Cedric kreeg de zware gaffel op het hoofd, en was bijna onmiddellijk dood.

Raffles spitste de lippen en liet een lang, veel beteekenend gefluit hooren.

Zijn oogen hadden een harde, meedoogenlooze uitdrukking gekregen.

Hij trommelde wat met zijn sterke vingers op het tafelblad, en staarde recht voor zich uit.

Toen zeide hij langzaam:

— Het is bijna niet te gelooven, Brand, hoe zeer het hunkeren naar bezit, naar goud den mensch kan doen afdalen tot den rang van het redeloze dier. Weet je wat er in het testament stond?

— Je hebt het mij nog niet medegedeeld!

— De oude Meredith benoemt daarin zijn beide neven Bayley en Bishop tot zijn voornaamste erfgenamen. In geval een hunner overlijdt, voor de erflater zelf sterft, erft de langstlevende. Dat is in dit geval dus Bayley. Wij weten, door het te hebben gezien, dat hij kennis nam van het testament van zijn oom, dat waarschijnlijk pas weinige dagen tevoren was opgemaakt. De schelm moet dat op de een of andere wijze te weten zijn gekomen.

Wie weet hoe lang de oude man nog in den waan heeft verkeerd, dat zijn eenige zoon nog wel eens zou terugkeeren! Mij dunkt dat de samenhang heel duidelijk is. Er is hier geen sprake van een ongeluk. Het is opzet geweest. Bayley heeft zijn neef eenvoudig lafhartig vermoord. En nu mag de oude Henry wel oppassen, anders komt hij er op zijn beurt wel eens aan gaan.

Brand had een kreet van afschuw geslaakt,

— Dat zou afschuwelijk zijn!

Raffles haalde de schouders op, en hernam op kouden toon:

— Er wordt meer afschuwelijks bedreven, om in het bezit te komen van geld! Millioenen zijn er al geofferd aan den voet van het Gouden Kalf, en zoo zal het nog voorloopig wel blijven voortduren. Gelooft u dat ik het bij het rechte einde heb — ik meen wat den moord aangaat?

— Het is zeer goed mogelijk, maar hoe zal het te bewijzen zijn?

— O, wat dat betreft — dat is mijn laatste zorg! Als ik ze noodig heb, zal ik ze ook wel weten te leveren. Er zijn andere bewijzen, die van veel grooter belang zijn — namelijk diegene, waaruit zal moeten blijken, dat onze gewonde inderdaad de zoon is van Henry Meredith!

— Er is een sterke gelijkenis tusschen die beiden, nu ik er goed over nadenk, Edward!

— Het feit alleen, Brand, dat je er over moet nadenken, pleit niet ten gunste van dat bewijs! Er gelijken wel meer menschen op elkander, die zelfs niet in de verte de verwanten van elkander zijn. Het kan alleen dienst doen ter aanvulling van ander bewijsmateriaal, en dat zal heel wat krachtiger moeten zijn. Ja, als wij het identiteitsplaatje maar hadden. Als hij dat maar kon toonen!

— De jongen zegt, dat hij er als kind mee gespeeld heeft! merkte Brand peinzend op.

— Maar naderhand is het zoek geraakt, dus aan die wetenschap hebben wij niet veel! Intusschen, wij kunnen er in de King Charles Street eens naar zoeken, en ook den jongen nog eens ondervragen. Ben je gereed, dan zullen wij eens zien hoe die twee het maken!

De twee mannen stonden op, en begaven zich opnieuw naar de kamer waar de gekwetste man terneder lag. Jack zat naast zijn bed, en Meredith hield de hand van den jongen vast, en keek hem maar altijd aan, vol liefde, terwijl hij tot hem sprak op een zachten toon.

Het was een wonderlijk schouwspel, vond Brand. Voor dien knaap was de man die daar lag nog altijd juist dezelfde, die zich alleen maar een beetje anders uitdrukte dan gewoonlijk, en zelfs dat was niet zeker, maar voor dien man was het, alsof hij zijn zoon nooit gezien had, alsof hij hem nu voor het eerst toe

sprak, en toch had hij negen jaren lang aan zijn zijde geleefd! Meredith zweeg, zoodra Raffles en Brand binnenstapten, en zei glimlachend:

— Jack vertelt mij daar zonderlinge verhalen, mijnheer! Ik woon in de King Charles Street, en ik ben steendragers! Nu, aan mijn vereelde handen zou ik het ook wel zeggen! Maar hoe vreemd, dat ik mij alleen mijn weelderig leven kan herinneren, als student, als leerling van de militaire school, als zoon van een schatrijk vader! Zeg mij eens, gelooft gij dat de oude man nog leeft?

De oogen van den man waren vol spanning op het gelaat van Raffles gericht, en hij werd bleek toen deze kalm antwoordde:

— Henry Meredith leeft, maar hij is zeer oud. En hij woont hier te Londen.

— Maar — dan moet ik mijn vader toch zoo spoedig mogelijk gaan opzoeken! riep Meredith opgewonden. Wij hebben het altijd goed met elkander kunnen vinden. Mijn vader hield bijzonder veel van mij, dat weet ik.

— Blijf kalm, vriend! zeide Raffles ernstig. Bedenk toch, dat Uw vader u in meer dan 14 jaren niet gezien heeft! Gij moet sterk veranderd zijn, want gij zijt bijna nog als knaap ten oorlog gegaan, en nu zijt gij een man, die met harden handarbeid jarenlang zijn brood heeft verdiend! Gij moet onherkenbaar veranderd zijn. En hoe zult gij bewijzen dat gij de zoon zijt van Henry? Hebt gij papieren, bewijsstukken, brieven, een ring? Hebt gij zelfs nog maar Uw identiteitsplaatje?

Meredith liet zijn hoofd weer in het kussen teruggvallen, sloot de oogen, en zuchtte diep.

Toen zei hij langzaam:

— Het is waar, niets van dat alles bezit ik. En toch zou ik zoo dolgraag den ouden man terugzien. Ik zeg U — het is mij niet om het geld te doen, op mijn woord niet. Ik weet niet hoe het komt, maar dat heeft voor mij geen aantrekkingskracht meer. Als ik maar genoeg had om mijn jongen een goede opvoeding te kunnen geven, dan zou ik ruimschoots tevreden zijn.

— En daartoe zullen wij ons best doen, hernam Raffles ernstig. Luister eens Jack, je moet eens je best doen, om je goeden vader te helpen! Kom eens bij mijn, jongen!

Raffles was gaan zitten, en de knaap kwam onbeschroomd op hem toe. Raffles vatte hem bij de ellebogen, trok hem tusschen zijn knieën, en keek hem met zijn dwingende, doorborende oogen ernstig aan. Toen ging hij voort:

— Je hebt mij verteld van het kleine schijfje van ivoor, waarmede je als kind speelde. Het van heel groot belang voor je vader, dat dat

plaatje wordt teruggevonden. Kun je je volstrekt niet herinneren, wat er van terecht is gekomen? Wanneer je het voor de laatste maal zag? Is dat lang geleden?

De jongen dacht blijkbaar met groote inspanning na, tuurde naar den grond, prevelde een paar woorden, keek plotseling naar de zoldering, en begon toen te praten, in afgebroken zinnen:

— Ik speelde er mede — toen de winter vreeselijk streng was, dat weet ik zeker — moeder zei dat ik niet zoo dicht bij de kachel mocht komen, die gloeiend stond, dagen achtereen. En op school zeggen ze dat het drie jaren geleden zulk een winter was — wacht eens — toen kwam er een heer binnen — en die ging bij de tafel zitten en sprak met moeder, die heel zwak was — maar later had ik het schijfje toch nog, totdat — ja, nu weet ik het opeens weer! toen moeder heen was gegaan kwam die heer weer terug — en weer speelde ik met mijn ivoren plaatje — en hij nam het lachend in de hand, en liet het op en neer wippen op de tafel — en naderhand heb ik het nooit meer gezien!

Metaal hard klonk de stem van Raffles, die vroeg:

— Doe je best eens, om mij dien heer te beschrijven! Hoe zag hij er uit?

Jack kneep zijn oogen dicht en sprak toen rad:

— Hij was lang en mager, met zwarte oogen die hem diep in het hoofd lagen en een gele gelaatskleur, als — als saffraan! Hij had een heel groote neus, een beetje krom, en van die

knokkelige vingers, niet prettig om naar te kijken!

Raffles en Brand hadden een snellen blik met elkander gewisseld. Schemerig nog begon de waarheid zich af te teekenen. Een langen, mageren man hadden zij pas zeer kort geleden in een zeker vertrek gezien, laat in den nacht, weliswaar op den rug, maar de knokkelige vingers waren duidelijk te zien gekomen! De vingers die het testament vasthielden.

Maar de stem van Raffles was volmaakt rustig toen hij aan den verbaasd luisterenden gewonde vroeg:

— Vertel mij eens, mijnheer Meredith, hebt gij neven?

— Je zeker! Bayley en Bishop! Bayley diende tegelijk met mij maar niet in hetzelfde regiment. Toch zagen wij elkander wel eens. Toen ik gewond werd, lag zijn afdeeling zelfs in onzen sector en vlak naast de mijne.

— Dank U! Ik geloof dat het niet lang zal duren, of gij zult in al Uw rechten hersteld zijn!

Hij gaf Brand een wenk, stond op, en haastig verlieten de twee mannen het vertrek. Zoo dra zij in de werkkamer van Raffles stonde, zeide deze levendig:

— Het is dunkt mij zoo helder als glas! Die schurk van een Bayley moet bij toeval het spoor van den zoon van Henry Meredith hebben teruggevonden, hij heeft ontdekt in welken toestand hij zich bevond, maar voor alle zekerheid heeft hij hem zijn laatste bewijsstuk ook nog ontstolen! Komaan Brand, wij zullen dit alles eens recht gaan zetten!

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

EEN GESPREK DAT GEVOLGEN HEEFT.

Irwin Bayley bewoonde niet zoo heel ver van het huis van zijn oom een groot gedeelte van een fraai flat.

Hij was vrijgezel gebleven, en leidde het loventje van zeer vele jonge lieden, die geen vasten werkring hebben, en op een eenigszins duistere wijze aan den kost komen, die niettemin ruim is.

Mijnheer Bayley hield er een auto op na, een maandpaard, een huisknecht, en hij was lid van een vrij dure club.

Men zeide van hem dat hij letterlijk door zijn schuldeischers belegerd werd, en dat een rijk huwelijk voor hem wel de eenige uitweg zou zijn.

Er waren een twee dagen verlopen sedert de ondervraging van den kleinen Jack, en Irwin Bayley had juist zijn toilet beëindigd, hetgeen wil zeggen dat het half elf in den morgen was, toen de bediende hem het bezoek aankondigde van een heer, wiens naam volgens zijn visitekaartje luidde: „Bernard Hickory.”

De naam was het eenige wat er op het kaartje stond.

Irwin, die juist uit een vaas versch gesneden bloemen een gardenia getrokken had, en die in zijn knoopsgat stak, vroeg knorrig:

— Wat beteekent dat? Wie is die man, Shrub? Een berenleider?

— Neen mijnheer, verzekerde de bediende met een glimlach. Ik ken zijn gezicht volstrekt niet. Hij maakt een deftigen indruk. Zal ik hem binnen laten?

Knorrig haalde Bayley de schouders op, maar hij zeide toch:

— Laat dien man dan maar hier komen.

De bediende ging heen, en opende een oogenblikje later de deur weer voor den bezoeker, een rijzig man met grijs haar en bakkebaardjes, die een versleten aktetasch bij zich had, maar er voor het overige inderdaad heel netjes uitzag in zijn zwart jacquet, zijn streepjesbroek en zijn onberispelijke slobkousen.

Bayley begon dadelijk, en niet zeer beleefd:

— Maakt U het kort, wat ik U verzoeken

mag, mijnheer. Ik heb niet veel tijd, en ben niet gewend, voor den middag bezoeken te ontvangen, en zeker niet van onbekenden. Wat wenscht U?

Mijnheer Hickory was heel kalm gaan zitten, zonder daartoe uitgenoodigd te zijn, en begon aan het knipje van zijn aktetasch te morrelen, en begon te spreken. Hij sprak heel langzaam en afgemeten, en sterk door zijn neus.

Hij haalde onder het spreken eenige papieren uit de tasch, legde ze op tafel, klemde een gouden pince-nez op zijn neus, en bladerde in de papieren:

— Mijn naam is, zooals mijn kaartje reeds uitwees, Bernard Hickory. Als ik U in den ochtend bezoek, dan doe ik dat, in de wetenschap, dat ik U dan zeker wel zal thuis treffen. Uw levenswijze is mij bekend. De aard daarvan heeft mij er zelfs min of meer toe gebracht, U met mijn bezoek lastig te vallen. Ik geloof echter dat het in Uw voordeel zal zijn, als wij met elkander tot overeenstemming komen.

Bayley had met toenemende verbazing geluisterd, en zei nu, met hoog opgetrokken wenkbrauwen:

— Heb ik U goed verstaan? Tot overeenstemming komen? Wat is dat voor een zonderlinge uitdrukking? Wat bedoelt gij daarmee?

— Dat zal U aanstonds wel duidelijk worden, mijnheer Bayley. Zoudt gij ook niet liever gaan zitten? Wie weet is ons gesprek wel van eenigen duur, ofschoon dat geheel van U zal afhangen.

— Ja, dat geloof ik ook! zeide Bayley met een schamper lachje. En als gij het goed vindt zal ik liever blijven staan. Mag ik U bezoeken, terzake te komen?

— Zooals gij wenscht! Ik voor mij houd meer van een kleine inleiding, maar ik wil die desverkiezend ook wel achterwege laten. Terzake dus, om Uw eigen woorden te gebruiken. Mijnheer Bayley, ik ben verzekeringsagent!

Het onaangename, schrale gezicht van Bayley kreeg een vlammerigroode kleur, en hij riep woedend:

— En gij waagt het, zonder dat eerst te vermelden, mij hier lastig te komen vallen? Dat is misbruik van vertrouwen, mijnheer! Ik verzoek U, onmiddellijk heen te gaan. Mijn tijd is te kostbaar, om dien te besteden aan bezoekers van Uw slag!

— Zacht wat, mijnheer Bayley! zei de bezoeker heel kalm, en erger dan ooit door zijn neus sprekend. Dat Uw tijd zoo bijzonder kostbaar is, neem ik om te beginnen niet zoo grif aan, maar in de eerste plaats ben ik maar niet zoo'n gewone verzekeringsagent! Ik ver-

zeker namelijk tegen een speciale soort ongevallen.

— Dat raakt mij niet, mijnheer! hernam Bayley woedend. Ik heb mijn meubelen verzekerd tegen brand en inbraak, als gij het weten wilt, dat is alles, en ik vind het ruimschoots voldoende!

— Maar dat is een ergerlijke dwaling, mijnheer! riep mijnheer Hickory verontwaardigd. Dat schreit ten hemel! Dat is vooral in Uw geval lang niet voldoende!

— En waarom speciaal in mijn geval?

— Wel, omdat gij juist een bijzondere verzekering van noode hebt!

— Komaan, mijnheer houdt op met Uw beuzelpraatjes! Of zeg mij eindelijk wat gij wilt!

— Maar daar ben ik mee begonnen! Ik wil U verzekeren, en wel meer in het bijzonder tegen scheepsongevallen!

— Tegen scheepsongevallen? herhaalde Bayley langzaam. Maar ik bezit volstrekt geen schip!

— Dat mag zoo zijn, maar andere bezitten ze wel, en het kan toch zeer goed voorkomen, dat gij U aan boord bevindt van — laten wij zeggen een zeiljacht, en dat er dan bij voorbeeld een mast breekt, of een gaffel naar beneden komt, of een zeil uit de lijken slaat, of een kluiverboom U bij een rukwind onverhoeds in de lendenen treft en over boord werpt.

Bayley was op dat oogenblik juist bezig, een sigaret aan te steken. Hij hield met die werkzaamheden op, knipte zijn sigarenaansteker dicht, en wendde langzaam zijn mager gelaat naar den bezoeker toe. Het was heel weinig van kleur veranderd, maar de zwarte oogen waren eensklaps als het ware overtoegen met een doffloers, toen hij den agent strak aankeek, en zich tegenover hem heel langzaam op een stoel neerzette.

De agent keek terug, en zoo keken de grijze en de zwarte oogen elkander een poosje aan, totdat Bayley een kort lachje liet hooren, zijn eene been over zijn andere sloeg, den aansteker weer te voorschijn haalde, de sigaret aanstak, en zeide:

— Wel, dat is belangwekkend! U verzekert dus tegen ongevallen aan boord van schepen. Nu, dan zijt gij bij mij toch aan het verkeerde kantoor, want ik geloof niet dat ik nog veel zal varen!

— Dat kunt gij nooit van te voren weten! Bedenk toch, mijnheer Bayley, wat het voor Uw bloedverwanten moet zijn, als zij U op een draagbaar moeten zien terugkeeren van een pleziertochtje, met een gespleten schedel,

dood, getroffen door een zwaren gaffel — zooals dat bij voorbeeld pas twee dagen geleden met Uw armen neef, mijnheer Cedric Bishop is gebeurd! Ja, gij zult wel begrijpen dat wij verzekeringsagenten alles moeten weten — en wij weten dan ook alles!

— Werkelijk? vroeg Bayley afgemeten.

— Of zoo goed als alles! Dat geval van mijnheer Bishop bij voorbeeld is toch werkelijk diep treurig. Bedenk toch eens dat het zijn eigen zeiljacht was, en niet eens dat van een ander! Men zou toch zeggen, dat hij die boot door en door moet hebben gekend, en er wel voor zal hebben gezorgd, dat alle vallen sterk waren, en er op berekend om het gewicht te dragen, dat er aan werd opgeheshen! En toch valt het heele grootzeil pardoos naar beneden, juist als hij bij den mast staat!

Bayley haalde de schouders op, en zeide, zonder zijn oogen van den bezoeker af te wenden:

— Zulk een ongeluk kan iedereen overkomen.

— Ongetwijfeld — maar als het nu eens geen ongeluk was geweest?

Er liep slechts heel even een korte rilling over het gele gelaat maar de stem van Bayley was volmaakt rustig toen hij zeide:

— Wat maakt dat voor onderscheid voor den gedooide?

De bezoeker kneep zijn oogen half dicht, liet een mekkerend lachje hooren, en zei, nog nalachend:

— Hi hi, die is heel goed! Gij hebt gelijk, mijn waarde heer, voor den doode is het natuurlijk precies hetzelfde — maar voor den man die het ongeluk veroorzaakt ligt het geval er heel anders toe! Ik ben geen zeeman, maar ik meen toch te weten, dat wat gij een val noemt, bij ons eenvoudig een touw heet! En sommige touwen zijn uitstekend geschikt om er aan het einde een lus aan te maken, groot genoeg om er het hoofd door te kunnen steken!

Het bleef een oogenblik stil.

En toen Bayley weer sprak, beefde nu toch zijn stem:

— Zoudt gij mij nu niet eindelijk willen zeggen, waarde heer, wat dit kinderachtige gesprek eigenlijk te beteekenen heeft?

De bezoeker had zijn hand weer in zijn akten-tasch gestoken, haalde ze er weer uit, Bayley steeds aankijkend, en wierp iets op tafel.

— Dit heeft het te beteekenen! zeide hij rustig, den ander sterk in het oog houdend.

Bayley staarde naar het ding, alsof hij een geest zag, en toch was het maar een heel eenvoudig iets — een stuk touw van omstreeks

een centimeter dikte, van de soort, die men manilla noemt, kortom, een stuk van een val, ter lengte van bijna een meter.

Aan het eene einde was het stuk touw glad afgesneden, aan het andere gerafeld. Die rafels stonden ver uiteen, zooals altijd het geval is, als een goed gevlochten touw met ruw geweld wordt gebroken.

Bayley wilde er de hand naar uitsteken, maar de agent was vlugger, nam het op, en zeide schijnbaar onverschillig:

— Het is misschien maar beter dat ik het voorloopig bewaar. Maar die rafels moet U toch eens bekijken — uit een veilige verte, als ik U verzoeken mag. Merkt U wel dat een paar van de strengen niet gerafeld zijn, maar zijn doorgesneden met een blijkbaar heel scherp mes, misschien wel een scheermes? Zie eens, hoe glad en fraai de snede is, bijna tot halverwege het touw! Geen wonder dat het val het zware gewicht van het grootzeil niet meer kon dragen! Maar nog grooter wonder is, dat de moordenaar zoo dom is geweest, dat beschuldigende eind touw in zijn jaszak te bewaren, inplaats van er dadelijk een stuk lood aan te binden en het in tien vademen water te werpen.

Het gelaat van Bayley had een vreeselijke verandering ondergaan. Het was vaalgrijs geworden, alsof het met asch was bestrooid, en in zijn oogen was niet-te-min moord te lezen. Zijn vuisten waren krampachtig gebald, en eenige oogenblikken staarde hij dien vreemden verzekeringsagent onbewegelijk aan.

Toen richtte hij zich plotseling op, liep snel naar een wandkast, opende die, en rukte een regenjas van een haak. Hij doorzocht met koortsachtige haast de zakken, wierp het kleedingstuk weg, wendde zich dreigend tot den bezoeker, en vroeg op heeschen toon:

— Nu nog eens: wat beteekent het? Wie ben je? Hoe kom je aan dat touw?

De bezoeker haalde zijn schouders op en ook zijn wenkbrauwen, zoo hoog die maar wilden, drukte zijn vingertoppen tegen elkander, en zei:

— Tja — dat zijn heel wat vragen ineens! Ziet U wel in, mijnheer Bayley dat U daar een heel onvoorzichtig gebaar gemaakt heeft. Ik bedoel met die wandeling naar die kast, en dat doorzoeken van Uw zakken! U hoopte daar dus werkelijk tegen beter weten in, dit touw te zullen vinden?

Het gezicht van Bayley had nu werkelijk een verschrikkelijke uitdrukking toen hij schor herhaalde:

— Zul je me nu eindelijk zeggen, wie je

bent, en wat je van me wilt? Hoe kom je aan dat touw? Je bent hier dus al vroeger geweest?

— Vandaag nog, om bij half acht! Uw huisknecht ontving me heel erg slaperig, maar liet me toch binnen. Uw telefoon was niet in orde, ziet U! O, U sliep nog rustig, en zult niets gehoord hebben! Ik moet zeggen dat Uw bediende mij goed op de vingers keek, ofschoon hij mij werkelijk voor een gemeentewerkman aanzag, wat ik heel vleidend voor mij zelf vind, maar een paar seconden moest hij toch het vertrek verlaten, omdat er gebeld werd. Geen toeval, hoor! Een van mijn vrienden deed het! Nu, van die korte aanwezigheid heb ik gebruik gemaakt, om even in die kast te zoeken naar die jas, die gij tijdens het betreurenswaardig ongeluk aan boord van het jacht van Uw neef hebt gedragen — want het regende dien dag. En ik was zoo gelukkig om er dit touw in te vinden! En wie ik ben? Wel, laten wij zeggen een detective! Zou je dat aanstaan, Bayley?

Bayley gaf niet dadelijk antwoord, maar keek den ander doordringend aan. Toen begon hij langzaam het hoofd te schudden, en zei met grooten nadruk:

— Neen, daar geloof ik niet aan! Detectives treden anders op. Van welk bureau ben je?

De gewaande agent deed glimlachend het touw in zijn zak verdwijnen, en hernam:

— Geef je maar geen moeite, Bayley. Inderdaad ben ik door geen enkel bureau afgezonden. Het is een eigen, kleine onderneming van mij. Wil je me Brown noemen? Dat ligt gemakkelijk, en je hebt dan één beetje houvast. En mijn andere vraag is: Beken je je lafhartigen aanslag?

Het was alsof Bayley plotseling al zijn zekerheid en zijn onbeschaamde spot had terug gekregen.

Hij liet een kort lachje hooren, en zei:

— Ik denk er geen seconde aan! Je bent niet van de politie, dat is zeker, en wat je dan wel bent, dat kan ik alleen maar raden. Zeker een soort van moderne afzetter. Je leest daar tegenwoordig wel van. Maar dan ben jij bij mij aan het verkeerde adres, vriend. Ik beken volstrekt niets.

— En het touw?

— Wat zou dat? Men steekt wel eens meer een waarloos eind touw in zijn zak, aan boord van een jacht. Je zegt dat het voor de helft is doorgesneden — ik zeg niet dat het onmogelijk is, want ik heb er geen verstand van. Maar waarom moet ik het juist gedaan hebben?

— Omdat je de eenige bent, Bayley, die belang had bij den dood van je ongelukkigen neef! Het testament wees jou en hem als eenige erfgenamen aan, de langstlevende echter zou alles erven, en jij, in je afzichtelijke hebzucht, wilde alles hebben! Je hebt het stuk gelezen in het huis van je oom, des nachts! Je hebt het zorgvuldig weer dicht gemaakt, en dienzelfden nacht heb je je besluit genomen.

Bayley was opnieuw zeer bleek geworden, maar hij bleef volkomen bedaard.

Zijn oogen gloeiden op een zonderlinge wijze, toen hij langzaam begon:

— Welzoo — zit de zaak zoo in elkander? Nu begin ik langzamerhand wat meer licht te zien! Je hebt mij daarbij gade geslagen, zeg je! Je was dus dien nacht van de inbraak in het huis van den ouden dwaas. Kom aan, ik sta hier dus tegenover een heel gewonen inbreker! En jij denkt dat ik bang voor je ben? Je hoopt mij zeker met een fortuin te laten betalen voor dat eind touw?

— O neen, Bayley — met iets van veel minder waarde — alleen maar met je hals! antwoordde mijnheer Brown met een onschuldig glimlach. Tenminste als je de partij niet gewonnen geeft.

— Ik weet niet wat je bedoelt, en ik wil het ook niet weten, ging Bayley na eenige oogenblikken zwijgend weer voort. Maar ik herhaal je dat je dreigementen op mij geen vat hebben. Je zou een zonderlinge getuige zijn, voor iedere rechtbank! Wie zou jouw aanklacht gaan gelooven? En nu wil je zeker wel maken dat je wegkomt, want ik heb vandaag nog andere dingen te doen! Behoudt gerust dat touw, of stuur het voor mijn part aan den rechter! Ik geloof niet dat er van zulke anonieme zendingen notitie wordt genomen — of ben je soms voornemens, dat eindje touw in persoon te gaan brengen?

— Misschien wel! antwoordde Brown, langzaam opstaande, en naar zijn hoed grijpend. Ik zou maar niet teveel op het tegendeel rekenen Bayley. Je hebt je goed gehouden, dat erken ik, maar je bent nog niet van mij af! En ik wil je wel zeggen, dat al je vervloekte aanslagen en je sluwe streken volkomen nutteloos zijn — want Donald Meredith leeft, hij heeft zijn geheugen herkrepen en jij zult van de erfenis geen cent krijgen!

En met die woorden greep hij haastig zijn tasch, en had het volgend oogenblik het vertrek verlaten.

Bayley had zich goed gehouden, inderdaad — maar deze laatste slag was toch bijna teveel

geweest. De deur was nog niet dicht achter den vreemden bezoeker, of hij zakte machteloos op een stoel neer, met bevende ledematen.

Maar het was niet van angst of van berouw — het was meer van krankzinnige woede, van

bittere teleurstelling en helsche wraakzucht, nu hij al zijn plannen dreigde te zien mislukken door dat enkele, alles vernietigende woord van den zonderlingen man, die zooveel van hem scheen te weten.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven. koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK VI.

DE VAL.

Raffles ging regelrecht van het huis van Bayley naar zijn woning in de Victoriastreet, waar hij Brand zou vinden.

Hij maakte gebruik van taxi, bus en Tube, en vergewiste er zich deugdelijk van, dat hij niet gevolgd werd.

Hij ging het kleine hoekhuis binnen aan de tuinzijde, waar niemand hem kon gadeslaan, en vond Brand in het vertrek, gelijkvloers, waar zich ook de geheime bergruimte bevond, tal van pruiken, kledingstukken en allerlei voorwerpen bevattende, waarvan Raffles zich vaak bediende, als hij dit noodig vond.

Brand, die bezig was met het herstellen van een windpistool, vroeg aanstonds nieuwsgierig:

— Wel? Heeft hij iets bekend?

— Neen, hij is taaier dan ik verwachtte. Ik heb hem aan het wankelen gebracht — maar niet ten val! Intusschen geloof ik dat we snel het hoogtepunt naderen. De schurk begrijpt wel dat hij nu alles op een kaart moet zetten en moet betalen, daar anders alles hem zal ontgaan! En ik weet dat hij zich in een wanhopigen toestand bevindt, en tot alles in staat is. Zijn schuldeischers belegeren als het ware zijn huis.

— Heb je hem gezegd dat Donald nog leeft?

— Ja, maar dat wist hij natuurlijk! Ik heb hem echter ook gezegd dat hij zijn geheugen had terug gekregen, en dat moet een vreeselijke slag voor hem zijn geweest!

— Was dat niet onvoorzichtig? riep Brand verschrikt uit. In den toestand waarin hij verkeert, is de ellendeling in staat tot een nieuwen moord!

— Stel je gerust — hij weet immers volstrekt niet waar Donald zich bevindt! En wat je opmerking betreft — ik zeide het met opzet, juist om hem nog dieper in den val te drijven, het net nog nauwer om hem dicht te halen! Wij zullen daar aanstonds nader over spreken.

— Hij zal natuurlijk veronderstellen dat Donald nog altijd in de King Charles Street woont, want hij weet niets van dat ongeluk af, dat jij veroorzaakt hebt!

— Dat spreekt vanzelf! En verder zal hij

zich willen haasten, om te doen — wat hij gelooft te moeten doen, omdat hem geen andere uitweg open staat!

— Heb je hem over het identiteitsschijfje gesproken?

— Neen, voorzichtigheidshalve heb ik dat onderdeel niet aangeroerd. Ik vreesde dat hij dan het ding misschien dadelijk zou vernietigen.

— Zouden er geen andere bewijzen zijn?

— Dat weet ik niet. Misschien brieven of zoiets. Hij zal dat in ieder geval willen onderzoeken. Brand, er is werk voor ons aan den winkel, en dat heel spoedig.

Het was dienzelfden nacht even over twaalf uur, toen een lang en mager man, in een lange jas gehuld, langzaam en als vermoeid een hoek van de King Charles Street omsloeg en in gebukte houding voortliep.

Als hij een der weinige lantaarns voorbijging, kon men zien, dat hij armoedig gekleed was, niet jong meer, en blijkbaar ziekelijk. Hij had een langen, verwarden baard die de geheele onderzijde van zijn gelaat verborg, en hij droeg een versleten vilthoed met breede randen die het bovenste gedeelte van zijn gezicht in de schaduw lieten.

De nacht was koud en guur, en er vertoonden zich maar zeer weinig voorbijgangers, die haastig en onverschillig voorbijliepen, zonder acht te slaan op dien armoedigen man.

Hij liep nog een tien minuten verder, tot dat hij stil hield, scherp om zich heen zag, en toen een stikdonker slopje in ging, nog geen meter breed.

Het volgende oogenblik was hij als door de duisternis verzwolgen. De man moest hier echter uitstekend den weg weten, want hij ging snel verder, met beide handen langs de muren tastend, totdat zijn rechterhand het hout ontmoette van een smal, verveloos deurtje.

Het was stevig op slot, maar de man haalde een tweetal sleutels uit zijn zak, met een touwtje samen gebonden, en stak een daarvan in het roestige slot.

Hij duwde tegen het deurtje, en zonder eenig gerucht ging het open, wat zeker wel verwonderlijk was, als men bedenkt dat ook

de scharnieren schijnbaar zwaar verroest waren.

De man bleef een oogenblik in gebukte houding luisteren, scherp uitziende in de duisternis, en sloot de deur pas weder, toen hij niets zag of hoorde dat hem kon verontrusten.

Hier beneden in het oude huis was het al even donker als in het sloopje.

Maar de man aarzelde geen oogenblik, maar zocht tastend zijn weg, naar de smalle wenteltrap, die hij voorzichtig begon te beklimmen, telkens stilstaande om te luisteren. Maar niets bewoog zich of liet zich hooren in het huis.

Nergens was ook eenig licht te zien. En de baardige man moest dus verder gaan in een bijna volslagen duisternis, die alleen op de portalen een weinig verhelderd werd door het schamele licht, dat van de straat door de smalle ramen naar binnen drong.

Reeds beneden had hij zijn schoenen in de hand genomen, en op zijn sokken klom hij op tot de derde verdieping.

Daar stond hij lang stil om te luisteren.

Maar niets viel er te hooren dan het zachte getrippel van een magere kat, die op roof uit was — of misschien wel een minnehandel wilde aanknoopen met een soortgenoot op een der naburige daken.

Weer haalde de man zijn sleutels te voorschijn, en nu deed de tweede dienst om een geel geschilderde portaaldeur te openen, waarop een stukje carton was vastgeprikt met de zonderlinge naam „Nobody” erop.

Ook deze deur ging zonder gerucht open, en de man ging binnen als iemand die volkomen op de hoogte is van de plaatselijke gesteldheid.

Hij deed zacht de deur weer dicht, trok zijn schoenen weer aan, en bleef in gebukte houding staan, wel vijf minuten lang.

Hij stond vlak voor een tweede deur, in een soort van gang, die maar een enkele andere deur had.

De man liep op die deur toe, en opende ze voorzichtig, zonder dat het ditmaal noodig was, van een sleutel gebruik te maken.

Het vertrek was een soort van woonkeukentje, heel klein, met een raam waarvoor een lap van zakkengoed hing, en een soort van krib, zelf getimmerd.

Dit alles was flauwtjes te onderscheiden bij het licht van een paar elektrische lampen, die op de ruime binnenplaats waren opgehangen, ter hoogte van de tweede verdieping.

Uiterst langzaam haalde de man iets uit zijn binnenzak, dat die zwaar deed neerhangen.

Het was een zonderling voorwerp, waarvan men aard en doel niet zoo spoedig kon raden.

Het gekeek op een voorhamer, maar nog

veel meer op een van die strijdwapens zooals de holbewoner ze in historische tijden gebruikten.

Inderdaad was het niets anders dan een zware straatkei, waarin een gat was uitgehakt, en in dat gat was stevig met dik touw een korte, houten steel bevestigd.

Het een met het ander vormde een geduchte, vreeselijke knods, waarmede een vastberaden en krachtig man zelfs een os had kunnen vellen.

De man greep dit zonderlinge moordtuig stevig in de rechter vuist, en sloop met kachtige schreden op de krib toe.

Plotseling stond hij weer stil en haalde diep adem. Er lag niemand in het kleine, houten bed.

De man liet er nog even tastend zijn linker hand over gaan, stond in gedachten, en opende toen heel, heel langzaam een tusschendeur, die hem toegang verschafte tot het kale, nooddruftig gemeubelde woonvertrek waarin eveneens een bed stond, een ijzeren ledikant, van de goedkoopste soort. En in dat bed lag een man rustig te slapen, het gelaat half afgewend, het grijze haar nauwelijks afstekend tegen het kussen, een arm in een donker gekleurde borstrok, op het dek liggend.

De man ademde heel zacht en bijna onhoorbaar.

Zwakjes werd het vertrek verlicht door het schijnsel van de aan hun draden schommelende, elektrische lampen van de binnenplaats.

Een oogenblik bleef de man met den baard uit de verte staren naar den slapende, en toen ging hij eensklaps tot handelen over.

Hij kwam aansluipen, en voor een kort oogenblik, door een kier van het rolgordijn vol gaten heen viel het licht op zijn verwrongen, doodsbleek gezicht.

De zwarte oogen fonkelden als van een roofdier tusschen den rand van den hoed en den warrigen baard, die bijna geheel zijn wangen bedekte.

Hij greep zijn verschrikkelijk wapen met beide handen vast, hief het zoo hoog mogelijk op, en liet het toen met alle kracht waarover hij beschikte neerbonzen op het hoofd van den slapende.

Men hoorde iets als een gesmoorden snik, dadelijk na den doffen slag, van steen op een hersenpan.

Het ijzeren ledikant schokte en kraakte, en maar heel even bewoog zich het lichaam, terwijl het hoofd scheef wegzakte, en de arm in de lichtgele borstrok mouw krampachtig even trok.

De moordenaar had onmiddellijk zijn wapen losgelaten, na het toebrengen van den vrees-

lijken slag, en was achteruit gestapt, bevreesd wellicht, dat hij zich met bloed zou besmeuren.

Eenige seconden bleef hij roerloos staan, hijgend adem halend, en luisterend of soms iemand gewekt was door het piepend kraken van het oude ledikant.

Maar alles bleef volkomen stil in het huis.

Toen trad de moordenaar haastig toe, zonder een oogenblik te moeten zoeken, op een zeer oud schrijfbureau, het eenige meubel van waarde in dat armoedige vertrekje.

Het was een soort van secretaire, een fraai meubel uit den tijd van koning Jacob, versierd met rozenhout en ingelegd met parelmoer.

De man begon dadelijk met vingers die trilden dit meubel te onderzoeken, de laadjes te openen, en overal te tasten, ruim een kwartier lang, totdat met een lichten klap het deurtje open sprong van een geheim vak, waarin hij haastig zijn hand stak.

Hij griste er een dozijn brieven uit, allen in hun enveloppen, en stak ze haastig in zijn binnenzak, waarop hij het pakje weer sloot en de laadjes terug schoof.

Eensklaps draaide hij zich om, half krankzinnig van ontzetting.

Achter zijn rug meende hij een geluid te hebben gehoord — alsof het ledikant opnieuw piepte.

Met oogen die hem bijna uit het hoofd pilden, staarde hij in den duisteren hoek waar het ledikant stond.

Maar alles was daar volkomen stil, volkomen vredig.

Neen, hij was wel zeker dood, de lastige Nobody! De slag was goed aangekomen, en de zware kei had haar werk stil en goed gedaan.

Hij zag een donkere plek op het hoofdkussen, en sidderend wendde hij het hoofd af, en wankelde naar de deur, die hij langzaam opende.

Hij sloot ze weer achter zich en trok zijn schoenen uit.

Daarop begon hij met eindeloze voorzorgen de trap weer af te dalen, een paar malen met bonzend hart stilstaande, in de meening dat hij gerucht hoorde — vreemde geluiden — een soort snikken, het kraken van een oude kast, een spottend gegrinnik uit een duisteren traphoek.

Badend in zijn zweet bereikte hij eindelijk weder het stikdonkere portaal, en half uit-zinnig vond hij zijn weg naar de deur, en rukte ze open.

Zwaar ademhalend bleef hij enkele minuten tegen de deurpost leunen, niet in staat om zijn trillende beenen te bewegen.

Tenslotte vermande hij zich, deed de deur

heel zacht dicht, liep door het slop, en bleef loerend luisteren, totdat hij niets meer hoorde, ijlings te voorschijn kwam, en toen met bedaarde stappen, terwijl zijn hersens leeg waren en toch zoo zwaar schenen te wegen als lood, de King Charles Street afliep.

Hij ging door een plantsoen, volgde een breede straat, bekeek bij het licht van een lantaarn vluchtig zijn kleederen, dan zijn handen, en stapte bij een halte op een bus, die hem een kwartier uur rijdens verder weer afzette.

Tevoet ging hij tot dicht bij een groot huis in het westen van de stad.

In de diepe schaduw van een tuinmuur stond hij stil, wachtte tot dat een taxi, die hij hoorde, hem voorbij was gereden en uit het gezicht was, en opende toen vlug een tuindeurtje.

Na dit te hebben gesloten ontdeed hij zich van een valschen baard en een pruik, liep daarmee op een ouden kastanjeboom toe, en stopte ze daar in een gat in den grond, dat waarschijnlijk van te voren was gereed gemaakt.

Hij was hier juist mee gereed toen een kort en fel schijnsel, dat zijn gelaat trof hem weder hevig deed schrikken.

Wat was dat?

Het had niet geonweerd — zou het weerlicht zijn? Maar dan had het dien dag drukkend warm moeten zijn, en in tegendeel was de dag guur geweest.

Terwijl zijn hart hem pijn deed van het heftige kloppen bleef hij een oogenblik tegen den boom leunen.

Maar het korte, flikkerende schijnsel kwam niet terug. Hij wreef over zijn oogen, en mompelde iets voor zich heen.

Misschien lag het wel aan hem zelf, was er volstrekt geen licht geweest!

Met wankelende schreden liep hij over den gransband langs een der korte paden van den tuin, bereikte de achterzijde van het huis, en ging het binnen door een deur voor de bedienden, waarvan hij blijkbaar een sleutel had, of die hij misschien bij het heengaan op zijn vreeselijken tocht geopend had gelaten.

Hij liep haastig en heel stil een paar trappen op, en eindelijk trad hij een fraai gemeubeld vertrek binnen, waarvan hij onmiddellijk de deur sloot, na alle lichten te hebben ontstoken.

Als doodelijk vermoeid liet hij zich op een stoel vallen, en zoo bleef hij wel tien minuten roerloos zitten.

Eindelijk stond hij weer op, nam de brieven uit zijn binnenzak, wierp ze op zijn schrijfbureau, en mompelde voor zich heen:

— Nu zal die lastpost mij in ieder geval den voet niet meer kunnen dwars zetten. Ik heb al zijn papieren, hem zelf is de mond gesnoerd — en in dit laadje is het identiteitsbewijs!

Hij was op het schrijfbureau toegetreden, en zijn vingers gleden langs een der zijlijsten, totdat hij ergens op scheen te drukken.

Een pal sprong terug, en hij kon een kleine

lade openen, onzichtbaar verborgen in een der kleine paneelen.

Een schok ging door zijn lichaam en hij bleef met uitpuilende oogen naar dat laadje zien, terwijl zijn droge lippen onverstaanbare woorden mompelden.

Het identiteitsbewijs was verdwenen — het laadje was ledig.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VII.

GERECHTIGHEID.

Den volgenden dag omstreeks zeven uur in den avond hield de kleine tweezitter van Bayley op een paar straatblokken afstands van het prachtige heerenhuis van den ouden Meredith stil.

Een van zijn vrienden had naast hem gezeten, hij stapte zelt uit, en nam met een handdruk afscheid, waarop de vriend met het wagentje weder wegreed.

Bayley ging te voet verder, totdat hij het huis van zijn oom bereikt had, en scheidde aan. De oude Briggs deed de deur voor hem open.

— Hoe maakt mijn oom het, Briggs? vroeg Bayley.

— Niet goed, mijnheer, alles behalve goed! antwoordde de oude bediende met half afgewend gelaat. Mijnheer heeft een slechten nacht gehad.

— Hij is toch bij zijn volle verstand? vroeg de bezoeker, terwijl hij zijn jas uittrok.

— Dat is mijnheer altijd geweest! zeide Briggs verontwaardigd.

— Zou je dat denken? Nu, sommige menschen hebben daar een andere inzicht in! hernam Bayley onverschillig.

Briggs zeide niets meer, maar keek den bezoeker van terzijde aan. Hij had nooit van hem gehouden, en er was een soort van leedvermaak in hem, te oordeelen naar de uitdrukking van zijn inzicht, omlijst met ouderwetsche bakkebaardjes, toen hij opmerkte, dat de neef van zijn meester er zelf alles behalve goed uitzag.

Hij scheen uiterst zenuwachtig te zijn, en op zijn gelaat, vaalbleek, trilden nu en dan de spieren naast de dunne lippen, en de zwarte

oogen flakkerden op vreemde wijze.

— Waar is oom? vroeg hij kortaf, terwijl hij zijn hoed aan Briggs gaf.

— In de kleine salon, mijnheer. U zult het brutaal van mij vinden, maar ik zal U moeten verzoeken, niet meer licht te maken dan er nu is. De dokter heeft voorgeschreven dat mijn meester niet in fel licht mag zitten, en hij zou dat trouwens uit zich zelf ook niet gedaan hebben, want het berokkent hem last.

— Dan schijnt hij al ver heen te zijn, bromde Bayley half voor zich heen, maar Briggs had het verstaan, en een blik van minachting en diepe verontwaardiging, nauwelijks verheeld, trof den bezoeker.

De oude man zeide:

— Als mijnheer even wachten wil in de groote zijkamer, dan zal ik mijn meester gaan waarschuwen. Ik moet eerst zien of hij slaapt. Is dat het geval, dan spijt het mij, maar dan zult U moeten wachten tot hij wakker is. Voorschrift van den dokter. En U mag ook niet te veel met hem praten, want zijn stem wordt heel zwak, en het spreken vermoeid hem tot het uiterste.

Schouderophalend trad Bayley de zijkamer binnen, en sloot de deur achter zich. Hij maakte licht, en luisterde naar de sleepende voetstappen van den ouden Briggs, die de trap opgingen en zich verwijderden.

Toen stak hij de hand in de binnenzak van zijn smoking, haalde er een klein, nikkelen etui uit, dat er uit zag als een sigarendoover, knipte het open, en nam er zeer voorzichtig bij het uiteinde een spits voorwerp uit, niet grooter dan een lucifer.

In zijn oogen was een vreeselijke uitdrukking,

toen hij het kleine stiftje even bekeek, en het behoedzaam weer teruglegde, waarop hij het etui weer sloot en wegborg.

Het zal niet anders gaan — ik ben er wel toe gedwongen, want de oude gek zou wel eens plotseling van gedachten kunnen veranderen als hij hoort.....

Hij hield midden in zijn alleenspraak op, en trad op een tafeltje toe, waarop een paar bladen lagen van denzelfden dag.

Hij nam er een op, en begon vlug de kolommen door te vliegen.

Na eenige minuten liet hij het blad weer zakken, vouwde het langzaam dicht, en mompelde, met een diepe rimpel tusschen de wenkbrauwen :

— Onbegrijpelijk ! Waarom wordt er geen melding van gemaakt ?

Het moet toch al lang ontdekt zijn ! Die jongen, die er gisteren niet was, zal toch wel zijn teruggekeerd. De burens moeten achterdocht hebben gekregen. Het is raadselachtig ! Het is toch niet denkbaar, dat de politie met opzet de zaak verzwijgt. Waarom zou zij dat doen ? Waarom ?

Hij dacht hier nog over na, toen de sleepende voetstappen weer naderden, en haastig legde hij het blad neer, alsof hij op iets slechts betrapt werd.

Briggs trad binnen, en zeide met zijn effen stem :

— Mijnheer is zoeven wakker geworden, en stemt er in toe om U te ontvangen. Maar het mag niet te lang duren. Mijnheer weet den weg immers wel ?

Bayley knikte norsch, en ging den ouden man voorbij, en hij zag dus ook den snellen blik niet, dien Briggs op het tafeltje met de dagbladen wierp, noch den zonderlingen, boosaardigen glimlach die heel even de dunne lippen van den ouden man plooide.

Bayley was haastig de trap opgegaan, en ging het hem aangewezen vertrek binnen.

Er brandde slechts een enkele lamp, en het schijnsel daarvan werd voor een groot gedeelte verduisterd door een zijden kap van zware, bruine zijde.

Zoover mogelijk van die lamp af zat de oude Meredith in een van zijn gemakkelijkste stoelen, het grijze, bleeke hoofd achterover leunend, en met een plaid over de magere knieën.

Hij bewoog zich nauwelijks op het geluid dat de deur bij het openen en weer dicht doen maakte, en zei op zeer zachten toon, heel even zijn hand oplichtend :

— Ga daar maar zitten, Irwin, Ik voel me niet goed. Mijn hersens zijn beter dan ooit, maar het lichaam takelt af — ik vrees dat ik

het niet heel lang meer zal maken.

Er gleed een leelijk lachje over het smalle gelaat van Bayley, maar hij zei op meewarigen toon :

— Daar meent U niets van, Oom ! U leeft nog heel lang, daarvan ben ik zeker.

— Ik hoop het, jongen, ik hoop het — maar ik geloof het niet. De dood van je neef heeft mij zwaar geschokt. Dat ellendige ongeluk heeft mij diep getroffen.

Bayley was tegenover zijn oom gaan zitten, en keek hem met een loerenden blik aan.

Maar het was moeilijk in die schemering iets te lezen op dat bleeke gelaat, waarin de oogen half gesloten waren, als vermoeid van den aanblik van alle aardse zaken.

— Wist de oude man iets, vermoedde hij iets ?

Kon die onbekende, die indringer met het gestolen eind touw hem iets gezegd hebben ?

Het leek bijna onmogelijk. In dat geval immers zou Henry Meredith wel anders tegen hem optreden !

En die andere had er voorloopig ook geen belang bij, den grijsaard op de hoogte te brengen.

Wat hij later zou doen, kon niemand zeggen — en er kon nog heel wat gebeuren, in weinige uren....

Met een onwillekeurig gebaar tastte Bayley even naar zijn binnenzak, maar zijn hand viel als verlamd weer neer, toen hij bemerkte dat de oogen in het bleeke gelaat hem van onder de dikke, half gesloten oogleden aangehurden.

— Ik betreur zelf meer dan iemand dat ongeluk oom, wist hij te zeggen met een stem, waarin oprechte droefheid klonk. Ik mocht Cedric heel graag.

— En ik hield van jullie allebei — want wat bleef mij anders over, sedert mijn arme jongen, mijn Donald, daarginds in Vlaanderen gevallen was ?

Bayley hield zijn adem in, en staarde den ouden man onbewegelijk aan.

Waarom zeide hij dat ? En waarom zeide hij het juist nu — nu daar verweg, in een armoedige kamer in Whitechapel een man met verbrijzelde hersenpan lag ?

Hij voelde zijn slapen ijskoud worden, en keek als onder een betoovering naar de stille gedaante van den ouden man tegenover zich, slechts ten halve te onderscheiden in het gedempte licht van de ver af staande lamp.

Nooit had Meredith hem over Donald gesproken, bij geen enkele gelegenheid, het was zelfs alsof hij zijn bestaan vergeten had — en nu eensklaps begon hij over den zoon te praten,

dien hij dood waande!

Kwam dat omdat hij werkelijk zijn einde voelde naderen?

Zacht en dof kwamen er nog enkele woorden uit den mond van den grijsaard:

— Ik had niemand meer dan jullie. Alles zou voor jullie beiden zijn geweest. Nu is Cedric dood, en ik vind het denkbeeld afschuwelijk, dat jij nu alleen alles zult erven — tenzij ik mijn testament verander!

Bayley voelde als het ware dat hij bleeker werd dan een laken.

Zijn beenen begonnen op een vreemde wijze te trillen.

Wat bedoelde de oude gek daarmee? Zou hij in ernst voornemens kunnen zijn, zijn testament nog te veranderen? Maar dan zou hij, Bayley, tot den bedelstaf gebracht zijn, dan had het leven volstrekt geen waarde meer voor hem!

— Oom, zeide hij met een stem die trilde, ik kan er natuurlijk niet aan denken, invloed uit te oefenen op Uw voornemens, maar bedenken wel, dat ik Uw eenige bloedverwant ben, op dit oogenblik!

Het kwam hem voor alsof Meredith hem bijna spottend opnam, met zijn kleine, bijna gesloten oogjes, toen hij hem hoorde zeggen:

— Is dat wel zoo heel zeker, Irwin?

— Wat — wat meent U? stotterde Bayley, zich aan zijn stoelrand vastklemmend.

— Ik zal je eens wat zeggen, jongen. Er zijn in de laatste dagen zeer zonderlinge dingen gebeurd. Ik heb hier vandaag bezoek gekregen van een man, dien ik in het geheel niet kende, en die heeft me iets ter hand gesteld, dat mijn arme, oude hart van vreugde en verwachting heeft doen kloppen.

De oude man stak zijn hand als met groote moeite uit naar een cartonnen doosje, dat op een klein tafeltje onder zijn bereik stond, opende het, en liet Bayley den inhoud zien.

Het was een ivoren schijfje ter grootte van een vijf shilling stuk, aan de bovenzijde doorboord om er een koordje door te kunnen halen, en waarop eenige letters en cijfers te lezen waren.

Bayley was ongetwijfeld een man met sterke zenuwen, maar nu voelde hij toch zijn tanden tegen elkander klapperen.

Hij had zijn stem nauwelijks in zijn macht, toen hij stamelend vroeg:

— Wat — wat is dat voor een ding?

— Dat is het identiteitsbewijs van mijn jonge, Irwin!

— En hoe — hoe komt het nu in Uw bezit?

— Ik zeide je, dat een mij vreemde man

vandaag hier is geweest. Hij kwam het mij brengen.

— En — zeide hij U dan niet hoe hij er aan kwam?

— Neen, dat wilde hij niet zeggen!

— Maar — maar welke waarde kan dat beenen ding voor U hebben, als de bezitter ervan niet zelf komt opdagen?

Meredith streek zich over het voorhoofd, en zeide na eenige oogenblikken heel zacht:

— Wie weet komt hij nog wel — wie weet!

Bayley huiverde. Hij zag weer dat armelijk gemeubelde kamertje, half duister, duisterder nog dan dit vertrek, hij zag het ijzeren ledikant, hij voelde de zwaarte van het moordwapen in zijn vuist, de verbazende kracht van den doodenden slag doortilde hem opnieuw, en weer zag hij dat schokkende, en daarna roerlooze lichaam, hoorde hij het akelige piepen van het oude, ijzeren bed.

— Neen, Donald zou niet terugkomen — dat was althans heel zeker!

Waarom praatte dan die oude man zulken onzin? En toch scheen hij volkomen bij zijn verstand te zijn, beter dan Bayley hem ooit gekend had!

Met moeite bracht hij eruit:

— Dit is een zonderlinge zaak, oom! Dat plaatje is zeker ergens in Vlaanderen gevonden door een makker van onzen armen Donald. Maar hij zelf ligt daar in een der vele massagraven, daar moeten wij helaas zeker van

— Maar ik ben volstrekt niet zeker, Irwin — integendeel! Het is alsof iets mij zegt, dat ik mijn jongen zal terug zien, en dat hij mij de oogen kan dichtdrukken! De man die mij vandaag bezocht — het is bijna niet om te gelooven — die zeide, overtuigd te zijn, dat Donald nog leefde! En hij zou moeite doen, zijn verblijfplaats op te sporen!

Bayley kneep zijn handen zoo stijf ineen, dat de nagels hem in de handpalmen drongen.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan, of die bemoeial was dezelfde geweest, die ook hem had bezocht in de gedaante van een verzekeringsagent, die het beschuldigende touw had getoond, die hem verzekerd had, dat Donald nog leefde, en zijn geheugen had terug gekregen!

Hoe deze geheimzinnige man dat alles kon weten was Bayley een raadsel, maar hij wist het, het was zeker, en hij scheen zich als een dreigende geest te willen verheffen tusschen Bayley en het goud, gereed om het noodlottige Mene, tekkel, upharsin aan den wand te schrijven.

Maar de hevigste slag zou hem nog moeten treffen.

Met zijn eentonige, sleepende stem ging Meredith voort:

— Die onzekerheid kwelt mij meer dan ik je zeggen kan, Irwin. Ik had je eerst niet willen ontvangen, want ik ben zeer vermoeid. Maar nu ben ik toch blij dat ik het je zeggen kan. Ik ben voornemens, morgen mijn notaris te laten komen, want het testament kan niet blijven zooals het is. Er moet naar Donald gezocht worden, al zou het mij millioenen kosten!

Hij hield op, en zijn hoofd zonk op zijn borst.

De oude man wist niet, dat hij zooveen zijn doodvonnis geteekend had.

Bayley was plotseling zeer rustig geworden. Een ijzige kalmte was over hem gekomen.

Hij stond op, en haalde met zijn rug naar zijn oom gewend, bedaard het nikkelen etui te voorschijn. Heel voorzichtig nam hij er de stalen stift uit, stak het etui weer in zijn zak, en liep met afgemeten stappen op den ouden man toe.

Zijn stem beefde in het geheel niet, toen hij zeide:

— Met dat voornemen wensch ik U geluk, oom! Waarlijk, ik ben niet zelfzuchtig, en ik hoop van harte, dat Donald zal worden terug gevonden. Ik wensch U geluk met Uw voornemen!

Met de rechterhand had hij de slappe hand van den grijsaard gevat, die op de tafel lag, en snel gaf hij hem met de andere, die de stift vasthield, een zeer licht prikje in het vleezige gedeelte van de duim.

De oude man trok snel zijn hand terug, en zeide op scherpen toon:

— Een van je ringen moet stuk zijn — je hebt mij geprikt!

— Het spijt mij, oom! zeide Bayley, en rustig ging hij weer zitten, bij zich zelf uitrekenend, dat die oude man daar binnen tien minuten een lijk zou zijn, stervend aan een soort van beroerte, zonder dat zelfs de beste geneesheer de ware oorzaak zou kunnen vinden bij een man van dien leeftijd, met zijn schraal, dun bloed.

Het denkbeeld dat die man daar aanstonds dood zou zijn, deed hem bijna lachen. Nu moest hij maar zien dat hij nog met een notaris sprak, die oude ezels, die zelf het vonnis over zich had uitgesproken.

Zijn weg ging over lijken — maar dat lag aan de omstandigheden, en in ieder geval zou het reusachtige fortuin nu aan hem te beurt vallen.

Hij stak een sigaret aan, blies een rookwolkje voor zich uit, en keek met koude blikken

naar zijn slachtoffer, wachtende op de eerste verschijnselen van het vreeselijke vergif, des te vreeselijker, omdat het geen sporen na liet, behalve dat uiterst kleine, nauwelijks bloedende puntje op de duim van een der handen.

— Vertel mij eens, oom — heeft U volstrekt geen moeite gedaan om te onderzoeken wie die vreemdeling eigenlijk was, die U met dat beenen plaatje verraste?

— Dat was mij volkomen onverschillig, antwoordde Meredith. De hoofdzaak voor mij was dat plaatje. Hij heeft mij overigens nog meer verteld, die vreemde man. Je zult er om lachen, daar ben ik zeker van! Hij toonde mij een stuk touw, en zei dat het afkomstig was van het jacht van die armen Cedric! Wat scheelt je? Waarom wordt je zoo bleek?

— Misschien — de zware lucht hier in de kamer! hakkelde de schurk, met moeite zijn kalmte herwinnend. Wat was dat voor een zonderlinge grap?

— Een grap was het nu niet bepaald! Zie je, ik ben geen kenner, en hij had eenige moeite, mij uit te leggen dat het een gedeelte was van wat jullie zeilers een val plegen te noemen, dat wil zeggen het touw, waaraan de zeilen worden opgehaald — zeg ik het goed? Hij poogde mij verder aan te toonen, dat dit touw niet van zelf gebroken maar opzettelijk half doorgesneden was!

— En — wie zou dat dan gedaan moeten hebben?

— Wel, iemand die belang had bij den dood van Cedric, natuurlijk! Als het niet al te dom klonk zou men zelfs verder kunnen gaan, en zeggen, dat jij het heel goed gedaan zoudt kunnen hebben!

Bayley boog zich zoover mogelijk voorover, om over de tamelijk groote tafel heen zijn oom aan te staren met gloeiende, fonkelende oogen.

Hij begon heesch te spreken:

— Die grap gaat wel wat heel ver, oude man! Zeg mij, wat dit alles te beteekenen heeft. Beschuldigde die vreemdeling mij openlijk?

— Om je de waarheid te zeggen — ja! Hij was zelfs zoo overtuigd, dat hij mij bijna tot zijn zienswijze had overgehaald. Gelukkig dat ik je karakter zoo goed ken!

— Wat zeide U hem dan?

— Wel, ik zei dat hij zich moest vergissen, dat ik niet aan zulk een laagheid wilde gelooven. Maar het ergste was — die man scheen er bepaald op gesteld te zijn, je tot het uiterste te bezwaren! Ik geef in tien te raden, welke krankzinnige beschuldiging hij nog verder aan jouw adres richtte!

— Ik ben er benieuwd naar! zeide Bayley

met een akelige poging om te lachen.

Het klonk schor, en hij moest zijn droge lippen met zijn tong bevochtigen.

— Wel, die man moet gek zijn geweest, want hij hield vol, durfde vol te houden, dat jij niet later dan van nacht een afschuwelijken moord had gepleegd — in Whitechapel! Om zijn aanklacht met bewijzen te staven bracht hij zelf het moordtuig mee! Hier is het!

De oude man had zich terzijde gebukt, en nam van onder zijn stoel iets op, dat hij blijkbaar met inspanning van zijn laatste krachten op de tafel legde.

Het was een zeer zware straatkei, uitgehold, en in het gat was met stevige touwen een taaie, houten steel bevestigd.

Zonder dat hij een woord kon uitbrengen staarde Bayley naar dat wapen. Hij trilde nu als een espenblad. Hij hoorde nauwelijks de stem van den ouden man, die steeds zwakker werd, en die zei:

— Je begrijpt wel, Irwin, dat ik van dien nonsens niets geloofde. Ik zei tot hem, dat hij het waar zou moeten maken, dat.....

Hij hield plotseling op. Zijn hoofd, met een zonderling schokje, viel slap op zijn schouder neer. De mond bleef half geopend, de oogen sperden zich even ver open, en vielen toen dicht, tot op een smalle kier.

Een hand gleed van de tafel, en viel zwaar als lood neer.

Bayley had snel het hoofd opgericht.

Over zijn smal gelaat gleed een trek van duivelsche zegepraal, van helsch leedvermaak.

Hij boog zich nog verder naar voren, tastte even naar den slappen arm, en begon toen, met een klank van onzegbare haast in zijn stem:

— Zie zoo, jij oude gek, nu is het uit met je praatjes! Dit is het eerste verschijnsel — verstomming, verlamming van het spraakorgaan! Vindt jij me niet geleerd? Wel, nu zal ik je laten boeten voor de martelingen, die je me hebt laten ondergaan, oude paai! Je kunt niet meer spreken, je kunt niet schreeuwen, over vier minuten heb je den kraaienmarsch geblazen — maar hooren kun je nog uitstekend, niet waar? Als zit jedaar als een meelzak, al half dood! Nu, dan zul je het weten! ja, dat stuk touw heb ik half door gesneden, en ik heb zelf op het juiste oogenblik den gaffel op den harden schedel van neefje Cedric laten neerkomen, die toch niet zoo hard was, of die gaffel was hem de baas! Ja, met dien hamer daar heb ik je zoon gisteren nacht doodgeslagen — en nu mag je je wreken, jij gek, haal nu morgen je notaris maar, nog twee minuten, en je struiptrekt!

De oude man kwam heel langzaam over-eind, hief zijn verlamden arm op, vouwde zijn handen op het tafelblad samen, leunde voor-over, en vroeg met gemoedelijken spot:

— Zou je dat heusch denken, Irwin? Om dat prikje soms? Maar beste jongen — heb je dan wel goed naar mijn handen gekeken? Kijk eens — wat zeg je van die vleeschkleurige handschoenen? Zijn zij niet praktisch?

Een storm van waanzin stak in het hoofd van den laffen moordenaar op. Hij brulde als een wild dier, vloog overeind, en strekt zijn handen uit naar de keel van den ouden man. Maar deze stond vlug op, duwde zijn stoel achteruit, en zeide op strengen toon, en met een geheel veranderde stem:

— Nu is het genoeg geweest, jij onmenselijke schurk, die genieten kunt van den doodstrijd van een ouden man, en hem martelen kunt met je bekentenis! Je bent rijp voor de galg, hondsvot! Kijk mij eens goed aan! Bayley staarde, met oogen die als gloeiende kogels in zijn hoofd brandden.

Hij wankelde waar hij stond.

Want zijn gewaande oom had zich een pruik van het hoofd gerukt, zijn witte, zijden das afgedaan, zijn bekende kamerjapon van zijn leden geschud, en daar stond de verzekerings-agent, zijn geheimzinnige vijand!

— Ik ben John Raffles! ging de andere onverstoorbaar voort. Zooeven heb je alles bekend, meenende dat je mij den mond gekluisterd had. En ik ben niet de eenige getuige, draai je om, ellendeling.

Als gehypnotiseerd wendde Bayley zich om.

Plotseling werd de kamer geheel verlicht.

En bij de deur zag hij Donald Meredith staan, met een bleek, ernstig gezicht, den eenen arm om de schouders van zijn vader geslagen, de andere rustend op het hoofd van zijn zoon.

Niet ver van hem vandaan stonden Charles Brand en de oude Briggs zwijgend bijeen, diep onder den indruk van dit laatste tooneel van wat bijna een drama was geworden.

Als vernietigd zonk Bayley op zijn stoel neer, en met zijn heldere stem ging Raffles voort:

— Twee moorden zijn je tenminste bespaard van de drie, schurk! Ik ken je kasten en je laden nu wel door en door, en niet later dan vandaag vond ik het vergif gereed staan en begreep dadelijk wat je er mee voor had. Dom genoeg bewaarde je het in een fleschje met opschrift, en ik wist mij er tegen te wapenen, hoewel ik je oom aan de proefneming durfde blootstellen. Als de handschoen mij niet had beschermd, zou een tegengift mij afdoende geholpen hebben. Wat je tweede misdaad

betreft — je hebt alleen maar het hoofd verbrijzeld van een ledepop, geleend van een uitdrager in de buurt! Bijna deed de comédie ons lachen — want mijn vriend en ik waren daar, zagen je de daad plegen, en zagen je ook de brieven rooven! Als je er den tijd voor gevonden had, zou je reeds bemerkt hebben dat die niets anders bevatten dan blanco papier en oude rekeningen! Wat het testament betreft — het is al veranderd, vanmiddag nog. Ik voor mij had je het liefst naar de ga-

leien gestuurd — je oom denkt er anders over. Je hebt nog genoeg geld om naar Amerika te kunnen gaan. Tracht daar een nieuw leven te beginnen. Wij hebben met je afgedaan.

Vaalbleek wankelde Bayley overeind.

Zonder iemand aan te zien ging hij het vertrek uit, met gebogen hoofd.

Nooit heeft men meer iets van hem gehoord.

Toen vader en zoon dankend op de twee geheimzinnige redders wilden toestappen, waren deze spoorloos verdwenen.

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne

De volgende aflevering bevat :

In de klauwen der misdaad

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885